

**Pakanalliset juhlapäivät
—vai Jumalan
pyhäpäivät—kummat?**

**Pakanalliset juhlapäivät
—vai Jumalan
pyhäpäivät—kummat?**

HERBERT W. ARMSTRONG

Tätä kirjaa ei myydä.

Se on yleiseen käyttöön tarkoitettu vapaa julkaisu. Kirjan julkaisija on Philadelphia Church of God.

© 1957–2005 Philadelphia Church of God
Kaikki oikeudet pidätetään

Painomaa Yhdysvallat.
Raamatunjakeissa käytetään
1933/38 Kirkkoraamattua.
Englantilainen alkuperäisteksti
käyttää King James—raamattua.

Onko väliä, mitä juhlapyhiä vietämme—vai vietämmekö ollenkaan? Määritteleekö Raamattu tietyt päivät Jumalan pyhiksi? Olivatko ne vain muinaista Israelin kansaa varten? Koskevatko ne nykyään ainoastaan juutalaisia, ja onko kristityille annettu heidän omat pyhänsä, kuten joulunpyhät?

Sisällysluettelo

LUKU 1: Mitä pyhäpäiviä meidän tulee viettää?.....	1
LUKU 2: Tähdellistä tietoa helluntaista	22
LUKU 3: Pasuunansoiton päivä ja sovituspäivä	33
LUKU 4: Lehtimajanjuhla ja viimeinen suuri päivä.....	43

1

Mitä pyhäpäiviä meidän tulee viettää?

DANIELIN KIRJAN SEITSEMÄS LUKU SISÄLTÄÄ HÄMMÄS-
TYTTÄVÄN profetian, joka kuvaa pakanavaltakuntien
tapahtumia 2500 vuotta ajassa eteenpäin.

Profetia kertoo ensin Nebukadnessarin Kaldean valtakunnasta ja sen jälkeen aikajärjestyksessä Persian valtakunnasta, Aleksanteri Suuren neljään osaan jakautuvasta kreikkalais-makedonialaisesta valtakunnasta ja lopulta mahtavasta Rooman valtakunnasta. Alkuperäistä Rooman valtakuntaa, jota kuvasi pedon päästä kasvavat kymmenen ”sarvea”, seurasi sen kukistuttua kymmenen muuta Rooman valtakuntaa, jotka nousivat yksi toisensa jälkeen esille aina nykypäivään asti ja joidenka oli määrä jatkua aina Kristuksen paluuseen saakka.

Näiden Rooman kukistumisen jälkeen läntistä maailmaa hallitsevan kymmenen valtakunnan keskelle ilmestyi myös toinen ”pieni sarvi”, joka ”näytti suuremmalta kuin ne muut”. Tämä toinen, pienempi hallitus alkoi vallita muita hallituksia. Profetioiden tutkijat tietävät, että tämä ”pieni sarvi” kuvaa suurta uskonnollista hierarkiaa, joka jakeen 25 mukaan ”pyrkii muuttamaan *ajat ja lain*”.

KUINKA AJAT MUUTETTIIN

Tämä sama voima mainitaan myös Ilmestyskirjan 17 luvussa, jossa sen sanotaan hallitsevan kuninkaita ja maan valtakuntia ja vainoavan Jumalan pyhiä.

Tämä voima on *muuttanut* AJAT kaikella mahdollisella tavalla!

Jumalan laskutavan mukaan päivä alkaa, kun aurinko laskee, mutta ”pieni sarvi” sai maailman aloittamaan päivän keskiyöllä ihmisen tekemän kellon mukaisesti.

Jumalan laskutavan mukaan viikko alkaa aidon sapatin, viikon seitsemännen päivän, päätyttyä. Maailmassa työviikko alkaa viikon toisena päivänä, keskiyöllä.

Jumalan kuukaudet alkavat uusilla kuilla, mutta ”pienen sarven” toimesta kuukaudet aloitetaan ihmisen aikaansaaman, kömpelön, pakanauskontoon perustuvan kalenterin mukaisesti.

Jumalan laskutavan mukaan vuosi alkaa varhaiskevällä, kun uusi elämäni puhkeaa kukkaan, mutta muinainen pakanallinen Rooma siirsi vuoden alun keskelle kuollutta talvea.

Jumala loi lapsiaan varten todellisen lepopäivän, jonka tarkoituksena oli säilyttää heidän mielessään tieto todellisesta Jumalasta ja kuinka palvoa häntä—hän loi Jumalan luomistyön muistopäivän—viikon seitsemännen päivän. ”Pieni sarvi” sai petetyn maailman viettämään viikon ensimmäistä päivää, nimeltään SUNNUNTAI, jona pakanat palvoivat aurinkoa (sun viittaa aurinkoon).

PAKANALLINEN ALKUPERÄ

Muinaisen Rooman valtakunnan pakanalliset juhlapäivät on syötetty ajattelemattomalle, petetylle maailmalle. Näihin kuuluvia vuosittaisia juhlapäiviä ovat—joulu, uusi vuosi, pääsiäinen jne., kaikki pakanallista alkuperää—joidenka tarkoituksena on tavaroiden myynnin edistäminen. Kun tutkii asiaa rehellisesti ja vilpittömästi, huomaa kaikkien näiden päivien olevan pakanallista alkuperää ja omaavan pakanallisen merkityksen. Kun tutustuu niihin, huomaa, ettei voi olla niiden kanssa missään tekemisissä.

Eikö nykykristitylle ole jätetty yhtään juhlapyhää? Eikö Jumala antanut omilleen vuosittaisia pyhäpäiviä ja viikoittaisen sapatin? Eivätkö muinaisen Rooman vuotuiset juhlapäivät ole pelkkiä Jumalan aitojen pyhäpäivien jäljitelmiä ja sunnuntai aidon sapatin jäljitelmä?

ENNAKKOLUULOISTA LUOPUMINEN

Avaa nyt Raamattusi ja tutki sitä rehellisesti, rukoillen. Raamattu kehottaa meitä opiskelemaan—ei väittämään vastaan tai osoittamaan vääräksi—vaan itsemme hyväksi huomatuksi—oppimaan, mikä on Jumalan tahto. Raamattu käskee meitä kasvamaan kristittyinä meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen armossa ja tuntemisessa (2 Pietarin kirje 3:18). Jokainen kirjoitus, joka on syntynyt Jumalan Hengen vaikutuksesta, on hyödyllinen ojennukseksi ja nuhteeksi asioissa, joissa me olemme joko olettamusten, väärän opetuksen tai ennakkoluulojen takia väärässä.

Useimmat olettavat, että vuotuiset sapatit ja Israelin juhlapäivät lakkautettiin. Seurakunnan historian kautta voimme kuitenkin todeta, että aito varhaisseurakunta vietti yli 400 vuotta Kristuksen ylösnousemuksen jälkeen—ehkä tätäkin pidempään—näitä vuotuisia Jumalan antamia pyhäpäiviä!

Viikoittaisen sunnuntain viettäjä suhtautunee viikoittaista sapatia puoltaviin argumentteihin epäluuloisesti—pitänee niitä harhaoppisina—ja koettaa ehkä etsiä jokaiselle väittämälle vastaväitteen, mikä on inhimillistä—jopa luonnollista. Jollemme pidä varaamme, voimme huomata suhtautuvamme tähän vuotuisia sapatteja koskevaan aiheeseen samalla lailla ennakkoluuloisesti.

Muista, että ”jos kuka vastaa, ennenkuin on kuullut, on se hulluutta ja koituu hänelle häpeäksi” (Sananlaskut 18:13).

yhdytään nyt Jumalan tahtoon antautuen, epäluuloitta, avoin sydämin ja mielin, totuutta enemmän kuin omaa tahtoa tavoitellen, Jumalan pyhän Sanan edessä vapisten, anomaan nöyrästi Jumalalta hänen Pyhän Henkensä opastusta. Tutkiskele rukouksen saattamana tällaisella antautuvalla, innokkaalla ja samaan aikaan huolellisella ja varovaisella mielellä kysymyksiä—koettele kaikki.

TUTKI KAHTEN KERTAAN

Kiinnitän tässä ensin huomion mielessäsi herääviin vastaväitteisiin—pyrin vastaamaan niihin kaikkiin vähän myöhemmin. Jollei lukija pidä varaansa, tällaisten vastaväitteiden olemas-

saolo saattaa mitätöidä kulloinkin esitetyn asian—ja kun sitten myöhemmin saa vastauksen kyseiseen vastaväittämään, on jo saattanut unohtaa aikaisemmin esitetyn tiedon, ellei palaa tutkimaan asian alkuperäistä selitystä.

Vastaväittämät kuuluvat joka kerta sunnuntaita saarnavien esittämiin viikoittaisen sapatin vastaisiin argumentteihin! Viikoittaiset sapatit ja vuotuiset pyhäpäivät kuuluvat yhteen. Sapatin vastaiset vastaväitteet ovat samoja kuin vuosittaisia sapatteja vastaan esitetyt—jos ne voidaan kumota, ne kumoavat myös jokaviikkoisen sapatin! (Tyhjentävä selitys viikoittaisesta sapatista Uuden testamentin kristityille löytyy ilmaiskirjases-tamme *Minä viikonpäivänä on kristillinen sapatiti?*)

”Vuotuiset sapatit ovat osa Mooseksen lakia”, ”vuosittai-sina sapatteina uhrattiin” tai ”Kolossalaiskirjeen 2:16 lakkautti vuotuiset sapatit”—kaltaiset argumentit eivät ole raamatullisia.

Vuotuiset sapatit eivät kuulu Mooseksen lakiin, niitä vie-tettiin jo ennen Mooseksen laissa annettujen ritualistisen sää-dösten antamista. Uhritoimituksia pidettiin jokaviikkoisten sapatien yhteydessä, mutta tämä ei sinänsä kumoa sapatia. Itse asiassa uhritoimituksia järjestettiin vuoden *jokaisena* päivänä (4 Mooseksen kirja 28:3).

Kolossalaiskirjeen 2:16 ei viittaa ainoastaan vuotuisiin sapat-teihin, vaan myös vuotuisiin juhliin, kuukausittaisiin uusihin-kuihin *sekä* viikoittaisiin sapatteihin. Aina kun Raamatussa käytetään ”sapatit”—ilmausta uudenkuiden ja pyhäpäi-vien yhteydessä, tämä viittaa myös viikoittaiseen sapatinpäi-vään, usihinkuihin, vuosittaisiin pyhäpäiviin tai juhlapyyhiin. Kolossalaiskirjeen 2:16 ”sapatin johdosta” viittaa *viikoittaiseen* sapattiin. Katso myös 1 Aikakirja 23:31 ja 2 Aikakirja 2:4, 31:3, Esran kirja 3:5, Nehemian kirja 10:33 sekä Hesekielin kirja 46:3. Jos Kolossalaiskirjeen kohta poistaa näistä yhden, se poistaa myös muut.

VANHAN TESTAMENTIN SEURAKUNTA

Milloin todellinen seurakunta sai alkunsa? Apostolien tekojen 7:38 kertoo, että Mooseksen aikaan Israelin seurakuntaa kutsuttiin seurakunnaksi erämaassa.

Englannin kieli käyttää Uudessa ja Vanhassa testamentissa

seurakunnasta eri nimeä, molemmat tarkoittavat kuitenkin samaa. Vanhan testamentin Septuagintan *ekklesia*—on sama kuin Uudessa testamentissa sitä vastaava kreikankielinen sana.

Israel oli sekä seurakunta että valtio. Valtakuntana sitä hallitsivat tuomarit ja sen hallinto oli porrastettu 50, 100 ja tuhansia hallitsemaan, minkä jälkeen seurasi kuninkaan valta. Seurakuntana Israelilla oli johtajia—Mooses, Joosua jne.—papit sekä Leevin heimo. Mooseksen laki sisälsi rituaaliset tai seremonialliset säädökset, jotka LISÄTTIIN vanhaan liittoon syntien tähden—lisättiin aina Kristukseen asti—opettamaan ja kuuliaisuutta kehittämään. Niitä olivat liha ja juomauhrit, erimuotoiset peseytymiset, fyysiset määräykset. Heillä oli myös uhrit, jotka oli asetettu Kristuksen uhrin puolesta.

ENNEN MOOSEKSEN LAKIA

Toteamme 2 Mooseksen kirjan 12 luvussa, jolloin Israelin kansa oli vielä Egyptissä—kauan ennen Mooseksen lain antamista—ennen kuin Jumala ehdotti Moosekselle sekä israelilaisille vanhan liiton solmimisesta heidän kanssaan—että Jumalan vuotuisia pyhäpäiviä vietettiin tällöin.

Löydämme näiden vuotuisten pyhäpäivien tai juhlien yhteenvedon 3 Mooseksen kirjan 23 luvusta.

Jumala teki sapatin ihmistä varten. Hän antoi ihmiselle suuren merkityksen ja tarkoituksen sisältävän lepopäivän. Jumala sanoi seurakunnalleen erämaassa sapatin olevan hänen ja hänen omiensa välinen liiton merkki. Se on identiteetistä todistava yliluonnollinen merkki. Tunnistamme Jumalan tämän merkin avulla. Kuinka se todistaa Jumalasta?” Sillä kuutena päivänä Herra teki taivaan ja maan, mutta seitsemäntenä päivänä hän lepäsi”. Sapatti on luomisen muistopäivä.

Luominen on todistus Jumalasta. Luominen tunnistaa Jumalan. Sapatti on viikoittainen muistutus luomisesta. Se on viikoittainen muistutus Jumalan luomisvoimasta ja se tunnistaa Jumalan meille—muistuttaa meille tosi Jumalasta ja todellisesta jumalanpalveluksesta. Millään muulla viikonpäivällä ei voi olla tämänkaltaisen suurta merkitystä sekä tarkoitusta, vain viikon seitsemännellä päivällä. Sen tarkoituksena oli todellisen jumalanpalveluksen säilyttäminen.

PYHÄPÄIVIEN TODELLINEN TARKOITUS

Jumala antoi seurakunnalleen seitsemän vuotuista sapattia suurta päämäärää varten. Myös näiden tarkoituksena oli muistuttaa Jumalan lapsia todellisesta jumalanpalveluksesta, vuosittain toistuvan Jumalan suuren lunastussuunnitelman kautta. Nämä vuosittain toistuvat juhlat kuvaavat hengellisen luomissuunnitelman eri vaiheita—suunnitelman toteuttamista ja sen päämäärää.

Näinä juhlapäivinä koko hengellisen uusiutumisen kertomus kertautui vuosi toisensa jälkeen. Ne tuovat esille elintärkeän symbolismin sekä tarkoituksen.

Historiallinen totuus on, että jokainen Jumalan pyhän (viikoittaisen) sapatin häpäissyt kansa on menettänyt yhteyden Jumalaan sekä Jumalan totuudet ja alkanut palvella epäjumalia. Ainoa Jumalan sapatin säilyttänyt kansa on kyennyt säilyttämään todellisen jumalanpalveluksen ja Jumalan tuntemuksen—ainoastaan sapatin pitämällä. Kun muinainen Israel ryhtyi häpäisemään Jumalan sapattia, se siirtyi epäjumalienpalvelukseen!

Samoin Uuden testamentin aikana valtiona ja kansana Jumalan vuotuisten sapattien noudattamatta jättäminen johti Jumalan todellisen suunnitelman menettämiseen ja tiedon Jumalan aikomuksesta lisääntyä!

Nykyiset ns. kristilliset kirkot eivät ymmärrä, mikä on syntiä, eivätkä opeta synnistä—ne eivät opeta, että synti pitää panna pois—ne eivät ymmärrä ihmisen olemusta, elämän tarkoitusta, uudelleensyntymistä eivätkä kuinka Pyhän Henki asuu ihmisessä—ne eivät ymmärrä, että Jumalan seurakunnan tarkoituksena ei ole maailman käännäyttäminen vaan valtakunnan evankeliumin julistaminen todistukseksi, elämän aikana synnin voittaminen, loppuun asti kestäminen ja voiton jälkeen Kristuksen kanssa kuninkaina ja pappeina hänen valtakunnassaan hallitseminen.

He eivät ymmärrä Kristuksen paluuta, hänen toisesta tulemuksestaan saarnaavat eivät ymmärrä sen varsinaista merkitystä ja päämäärää. He eivät tiedä tai tunne tulevan Jumalan valtakunnan hyviä uutisia—ainoaa aitoa Uuden testamentin evankeliumia.

Kristityt kirkot opettavat ymmärtämättä suunnitelman eteneviä askeleita, että laki on poistettu. He opettavat pakanallista oppia kuolemattomasta sielusta, joka menee heti kuoleman jälkeen joko taivaaseen tai helvettiin—ja että ihmisellä on vain yksi elämä.

Kaikki tämä johtaa hämmennykseen!

Jumalan pyhiä, juhlia tai sapatteja käskettiin viettää joka vuosi *ikuisesti!* Pyydän lukijaa säilyttämään avoimen mielen, kun todistamme, että ikuisesti tarkoittaa tässä tapauksessa todella ikuisesti!

Jumalan tarkoituksena oli iskostaa näiden ”suurten” sapatien kuvaamat totuudet lastensa mieleen, jotta hänen seurakuntansa muistaisi ja ymmärtäisi kaikkina aikoina hänen tosi suunnitelmansa!

PÄÄSIÄINEN JA HAPPAMATTOMAN LEIVÄN PÄIVÄT

Useimmat seurakunnat opettavat, että Kristus saattoi ristiinnaulitsemisen kautta lunastussuunnitelman valmiiksi. Jumalan suunnitelmassa Kristuksen kuolema oli ensimmäinen askel ihmisen pelastamiseksi. Tämä suuri uhri-suunnitelmani alkoi jo Eedenissä, kun Jumala teurasti lampaan tai vuohen peittääkseen Aadamin ja Eevan alastomuuden (joka kuvaa syntiä) eläimen nahoilla. Se jatkui edelleen Aabelin uhratessa uhrikaritsan. Pääsiäinen (”pesah”) on kaikkein ensimmäinen tapahtuma muistuttamassa Jumalan lapsia Jumalan suuresta suunnitelmasta.

Koetetaan ymmärtää, mitä se oikein kuvaa.

Egypti kuvaa syntiä. Jumalan ihmiset ovat tänään ”Babylonissa”, josta heidät vapautetaan, kun Jumalan vitsaukset satavat Babylonin päälle, kuten muinoin, kun Israel vapautui Egyptistä vitsausten kautta.

Nykyisiä ns. kristittyjä on petetty, he eivät tunne todellisia aikoja, eivät Jumalan pyhiä eivätkä kuinka totista Jumalaa pitää palvella, aivan kuin Israelin kansakaan ei ymmärtänyt Egyptissä ollessaan.

He viettivät yli kaksi sataa vuotta Egyptin orjuudessa—heidän oli tehtävä työtä päällikköjen tahtiin, heillä ei ollut

Raamattua—ei minkäänlaista Jumalan kirjattua sanaa. Heidän ei annettu palvoa Jumalaa tämän ohjeiden mukaisesti. Heidän oli työskenneltävä seitsemänä päivänä viikossa. He olivat hukutaneet tosi sapatin—sen vuoksi Jumalan täytyi ilmoittaa heille sapatiti Siinin erämaassa (2 Mooseksen kirja).

PÄÄSIÄINEN ON VASTA ALKUA

Israelilaisten Egyptissä ollessa alkuperäinen vuoden alun ajan-kohta muutettiin.

Jumala asetti ajanlaskun kohdalleen kun toi kansansa pois Egyptistä (synnistä). Kristuksen ristinkuolema oli pelastuksen alku, tässäkin alussa Jumala sanoi: ”Tämä kuukausi olkoon teillä kuukausista ensimmäinen; *siitä alottakaa vuoden kuukaudet*” (2 Mooseksen kirja 12:2).

On muutamia, jotka viettävät pääsiäistä Jumalan lunastussuunnitelman ensiaskeleena, mutteivät jatka Jumalan armon ”rikkauden ja viisauden ja tiedon syvyyttä” sitä seuraavien juhlien kautta! Kristus ei ollut ainoastaan pelastuksemme aikaansaaja, alkuunpanija, vaan myös sen loppuunsaattaja!

Ensimmäisen kuukauden kymmenentenä päivänä Israelilaisten piti valita virheetön karitsa. He säilyttivät sen—saman kuun 14 päivään asti—ei sen kauempaa. Iltahämärässä, tai juutalaisen käännöksen mukaisesti illan alkaessa hämärtää—kahden illan välisenä aikana tai auringonlaskun ja pimeän tulon välisenä aikana—pääsiäiskaritsa teurastettiin.

Näin tehtiin 14 päivänä, ei yhtään myöhemmin. He vuodattivat karitsan veren, mikä kuvasi tulevaa Kristuksen uhria ja söivät sen lihan samana iltana. Surmanenkeli saapui keskiyöllä, mutta ohitti jokaisen talon, jonka pihtieielessä oli verta.

Kuvaus sisältää useita tärkeitä yksityiskohtia, joita emme ole ehkä aikaisemmin tulleet huomanneeksi. Ne todistavat, että pääsiäistä tulee viettää 14 eikä 15 päivänä.

PÄÄSIÄINEN 14 EIKÄ 15 PÄIVÄNÄ

Lue 2 Mooseksen kirjan toisen luvun jakeesta 6, kuinka karitsa tuli teurastaa iltahämärässä. Jakeen 8 mukaan liha piti syödä sinä samana iltana—edelleen 14 päivänä. Jakeet 9-11 kertovat, kuinka

karitsa piti paistaa ja syödä—samana iltana—14 päivänä. Jae 12 kuuluu: ”Sillä minä kuljen sinä yönä kautta Egyptin maan ja surmaan kaikki esikoiset Egyptin maassa”—samana 14 päivän yönä.

Kiinnitä huomiota, mitä jakeella 21 alkava kappale sanoo. Siinä annetaan pihtipielten verellä sivelemisen ohjeet yksityiskohtaisemmin—mikä suoritettiin edellä todistetusti 14 päivän yöosuuden aikana. Huomaa jae 22: ”...sivelkää ovenpäällinen ja molemmat pihtipielet sillä verellä, joka on maljassa. Älköönkään kukaan menkö ulos talonsa ovesta ennen aamua”. Huomasitko? Kukaan ei saanut poistua talostaan tänä yönä. He pysyivät taloissaan aamuun asti! He olivat taloissaan koko yön!

Lue eteenpäin jakeesta 29. Keskiyöllä (14 päivänä) Herra surmasi kaikki Egyptin maan esikoiset. Faarao nousee ylös sinä samana yönä jakeessa 30, koska surman enkeli kulki keskiyöllä ja faarao nousi ylös keskiyön jälkeen.

Hän kutsutti Mooseksen ja Aaronin luoksensa, mikä kesti varmaan jonkin aikaa. Se tapahtui kuitenkin samana yönä. Jakeessa 33 egyptiläiset ovat innokkaita pääsemään eroon israelilaisista. Jakeessa 35 israelilaiset pyytävät egyptiläisiltä hopea-, kultakaluja, vaatteita sekä muuta saalista. Milloin tämä tapahtui? Tällainen tavaroiden pyytäminen ja saaliin vieminen kesti varmaan monta tuntia. Israelilaiset elivät Goosenin maassa egyptiläisistä erillään. Israelilaisilla ei ollut lupa astua taloistaan ulos ennen aamua—eli tavaroiden pyytäminen ja saaliin vieminen tapahtuivat 14 päivän *päiväosan* kuluessa.

LÄHTÖ EGYPTISTÄ 24 TUNTIA PÄÄSIÄISEN JÄLKEEN

Huomaa tämä erittäin tärkeä asia—israelilaiset eivät lähteneet Egyptin maasta ennen tätä yötä—15. Abib—kuuta! Huomaa jakeet 40–42: ”...niin juuri sinä päivänä kaikki Herran joukot lähtivät Egyptin maasta. Valvontayö Herran kunniaksi on tämä yö (pimeän aika), koska hän silloin vei heidät pois Egyptin maasta; *tämän yön* kaikki israelilaiset valvokoot Herran kunniaksi...” Mitä iltaa, yötä piti juhlia? Yötä, jona he lähtivät pois Egyptistä. He eivät lähteneet Egyptistä 14 päivänä päiväaikaan vaan vasta sen päätyttyä—auringon jo laskettua—seuraavana yönä—15 Abibia! Tätä 15 päivän iltapuolta tulee juhlia!

Seuraavat jakeet, jakeesta 43 alkaen, muodostavat uuden jakson, joka viittaa jälleen pääsiäiseen—14 päivään.

Huomaa, mitä 5 Mooseksen kirjan 16:1 sanoo: ”Ota vaari aabib-kuusta ja vietä pääsiäinen Herran, sinun Jumalasi, kunniaksi, sillä aabib-kuussa Herra, sinun Jumalasi, vei sinut pois Egyptistä, yöllä”. He eivät lähteneet pois Egyptistä ennekuin 15 päivän, eivät 14 päivän, yönä. Löytyykö asialle lisätodisteita?

Lue 4 Mooseksen kirjan 33:3: ”He lähtivät liikkeelle Ramsekselta ensimmäisessä kuussa, *ensimmäisen kuukauden viidentenätoista päivänä; pääsiäisen jälkeisenä päivänä* israelilaiset lähtivät matkaan voimallisen käden suojassa, kaikkien egyptiläisten nähden.”

Tässä se sanotaan selvästi.

Jotkut uskovat, että karitsa teurastettiin 14 päivänä, keskipäivän ja auringonlaskun välisenä aikana—noin iltakolmelta, päivän lopulla; ja syötiin samana iltana—15. päivä (väittäen, että pääsiäiskaritsa syötiin tällöin ja että meidänkin tulisi viettää tätä päivää) ja sen jälkeen lähdettiin samaisena yönä Egyptistä. Tämä teoria ei voi pitää paikkansa, kun ottaa huomioon nämä raamatunjakeet ja 2 Mooseksen kirjan 12 luvun tapahtumat.

Israelilaisia oli kielletty astumasta ulos taloistaan yönä, jona he söivät karitsan. He odottivat taloissaan—Goosenin maassa—päivänkoittoon saakka. Sitten he menivät egyptiläisten naapuriensa pariin ja pyysivät tavaroita ja veivät saaliin. Yli miljoonalle israelilaiselle piti viestiä tapahtumien kulusta, mikä vei oman aikansa. Tätä ei olisi voitu toimittaa keskiyön jälkeen faaraon ylösnoustessa, ja sen lisäksi matkustamaan pois Egyptistä vielä saman yön aikana. Israelilaiset pysyivät omissa taloissaan Goosenissa kyseisenä yönä. 2 Mooseksen kirjan 12:10 tarjoaa lisätodisteen. Aamulla he polttivat karitsan, jota eivät olleet kyenneet syömään loppuun yön aikana.

He eivät lähteneet Egyptistä ennen päivän päättymistä—vasta auringon laskettua, 15 päivän pimeän jakson aikana.

14 PÄIVÄNÄ, EI SEN JÄLKEEN

Lisätään edelliseen vielä yksi tärkeä asia. 4 Mooseksen kirjassa 28:16–17 sanotaan: ”Ja ensimmäisessä kuussa, kuukauden neljäntenätoista päivänä [ei sen jälkeen], on pääsiäinen Herran

kunniaksi. Ja saman kuukauden *viidentenätoista* päivänä [ei sitä ennen] on *juhla*; seitsemän päivää syötäköön happamatonta leipää.”

Sama sanotaan 3 Mooseksen kirjan 23 luvussa jakeissa 5-6. Pääsiäinen ei ole 15, vaan 14 päivänä. Neljäntenätoista päivänä ei tarkoita sen jälkeen. Tässä mainittu juhla ei ole 14. päivä (vaikka pääsiäistä kutsutaankin juhlaeksi), vaan juhlapäivä on 15. päivä. Seitsemän päivän jakso alkaa 15. päivä, eli se on seitsemästä happamattoman leivän päivästä ensimmäinen.

Koska hapan taikina poistettiin taloista 14. päivänä, sitä alettiin kutsua Uuden testamentin aikoina myös happamattoman leivän päiväksi. Näin tehdessä ”happamattoman leivän juhlapäivät”-termiin lasketaan kahdeksan päivää. Tätä koko kahdeksanpäiväistä ajanjaksoa kutsutaan Uudessa testamentissa joskus ”pääsiäiseksi”.

Mutta seitsemän päivän ajanjakso lasketaan alkavaksi 15 päivästä, kun 14. päivä tai pääsiäinen on jo päättynyt.

14. päivä on pääsiäinen. Se on Jumalan juhlista ensimmäinen. Se ei ole tässä mainittu juhlapäivä, joka on 15. päivä. Pidetään nämä kaksi asiaa visusti erillään. JUHLA ON VIIDENTENÄTOISTA PÄIVÄNÄ—14. päivänä on pääsiäinen. Juhla alkaa heti pääsiäisen päätyttyä.

Pidä kaikki edellä mainitut asiat mielessäsi ja palaa nyt takaisin 2 Mooseksen kirjan 12 lukuun. Lue jakeesta 14 eteenpäin: ”Ja tämä päivä olkoon teille *muistopäivä*, ja viettäkää sitä Herran juhla; sukupolvesta sukupolveen viettäkää sitä *ikuisena* säädöksenä. Seitsemän päivää syökää happamatonta leipää... Ensimmäisenä päivänä pitäkää pyhä kokous.”

Mikä päivä asetetaan muistopäiväksi—ei varjokuvaksi, muistopäiväksi—juhlaeksi—ikuisena säädöksenä? Huomaa, että se on juhlapäivä—”Ja tämä päivä olkoon teille muistopäivä.” Se on juhlapäiväksi tarkoitettu päivä—15. Abib, ei 14. päivä—*ei* pääsiäinen!

Tämä päivä on juhlapäivä—muistopäivä, sapatti, pyhä kokous, ikuisesti! Se koostuu seitsemästä päivästä, joidenka osoitimme alkavan 15 päivänä, pääsiäisen päätyttyä. ”Ensimmäisessä kuussa, kuukauden neljäntenätoista päivänä on pääsiäinen Herran kunniaksi, mutta viidentenätoista päivänä on juhla—seitsemän päivää.”

Moni uskoo, että mainittu ikuisiksi ajoiksi säädetty päivä oli 14. päivä, pääsiäinen. Mutta tämä ei pidä paikkansa—tässä puhutaan 15. päivästä.

Tämä päivä—15. päivä—on säädetty pyhä kokous. Tämä ”kokous” on ”koollekutsuminen”, joka sanakirjan mukaan tarkoittaa kokoontumista, jossa ihmisiä on käsketty auktoriteetilla olemaan läsnä. ”Pyhä koollekutsuminen” on uskonnollinen kokous jumalanpalvelusta varten. Viikoittainen sapatiti on pyhä koollekutsuminen. Samoin 15. Abib. Meitä käsketään olemaan läsnä voimallisen Jumalan auktoriteetilla. Jatketaan.

Jatka jakeesta 16: ”Ensimmäisenä päivänä [seitsemästä, 15. Abib] pitäkää pyhä kokous ja samoin myös seitsemäntenä päivänä [21. Abib] pyhä kokous ... Ja pitäkää tätä *happamattoman leivän juhlaa*, sillä juuri sinä päivänä [viidentenätoista Abib—kuuta] minä vein teidän joukkonne pois Egyptin maasta; sen tähden pitäkää *tätä päivää* [15, ei 14 päivää], sukupolvesta sukupolveen, ikuisena säädöksenä” (2 Mooseksen kirja 12:16–17).

Tässä se sanotaan! *Ennen* Mooseksen seremoniallista lakia! Tämä päivä, joka säädettiin sapatiksi tai pyhäksi kokoukseksi ikuisiksi ajoiksi, on juhlapäivä, jona he lähtivät matkaan Egyptistä 15 päivänä, ei 14 päivänä (4 Mooseksen kirja 33:3).

Tämä päivä on muistopäivä, ei ristin varjo. Se on Egyptistä lähtemisen muistopäivä, joka kuvaa lunastustamme synnistä!

Sen tarkoituksena on muistuttaa meitä jatkuvasti Kristuksen suuresta teosta: hän antoi syntimme anteeksi verellään (14. päivä kuvaa tätä). Meidän ei tule kuitenkaan jäädä synteihimme, vaan panna ne pois! Olisiko järkeä viettää 14. päivää, joka kuvaa entisistä synneistä armahtamista ja sitten kieltäytyä viettämästä happamattoman leivän juhlaa, joka kuvaa puolestaan synnin taakse jättämistä—seitsemän happamattoman leivän päivää kuvaa, esittää, täydellistä syntien poispanemista eli Jumalan käskyjen noudattamista!

EI POISTETTU VANHAN LIITON MUKANA

Happamattoman leivän juhla-kausi sisältää kaksi suurta sapatitiä. Tämä juhla-kausi säädettiin—israelilaisten vielä Egyptissä ollessa—ikuisiksi, kokonaan ennen Mooseksen seremoniallisen lain antamista tai kirjaamista—jopa ennen Jumalan ehdottamaa vanhaa liittoa!

Kukaan ei voi lähteä poistamaan sitä, mikä ei ollut osana Mooseksen lakia tai vanhaa liittoa! Fenton—raamatunkäännös

kääntää jakeen 17: "...sentähden pitääkää tätä jaksoa ikuisena säädöksenä." Se puhuu kokonaisesta jaksosta.

Tämän pitäisi vakuuttaa yksinään, että pyhäpäivät—sekä seitsemän happamattoman leivän päivää—on tarkoitettu meille sekä tänään että ikuisesti!

JUHLAN TARKOITUS

Koetetaan ymmärtää asia täysin. Minkä takia Jumala asetti nämä pyhäpäivät? Mikä oli tämä suuri tarkoitus? Lue 2 Mooseksen kirjasta 13 luku jae 3: "Ja Mooses sanoi kansalle: Muistakaa tämä päivä, jona te lähditte Egyptistä..." Tämä tapahtui 15. Abib—kuuta. Sitten jae 6: "Syö seitsemänä päivänä happamatonta leipää, ja seitsemäntenä päivänä olkoon Herran juhla... Näin tehdään sen johdosta, mitä Herra minulle teki..." (MUISTOPÄIVÄ)—"Ja se olkoon merkinä"—"tulevaisuudessakin"—"sinun kädessäsi ja muistutuksena sinun otsalasi"- teot ja tahto—miksi?—"että Herran laki olisi sinun suussasi... entähden noudata tätä säädöstä."

Pystytkö näkemään päivien perimmäisen tarkoituksen? käsitätkö niiden syvällisen merkityksen? Ymmärrätkö Jumalan kauniin päämäärän? Pääsiäinen kuvaa Kristuksen kuolemaa pelkästään menneiden syntiemme tähden (Kirje roomalaisille 2:25). Hänen verensä ei armahda myöhempiä syntejä; se ei salli synnin tekemisen jatkamista. Kun vastaanotamme veren, syntimme annetaan anteeksi vain kyseiseen hetkeen asti—aikaisemmin tekemämme synnit.

Pysähdymmekö entisten syntien anteeksiantamiseen? Olemme vielä lihallisia. Joudumme uudemman kerran kiusauksiin. Synti piti meitä otteessaan—olimme synnin orjia, synnin vallassa. Meillä ei ole voimaa päästä yksin synnin kynsistä irti! Olimme synnin kahleissa. Ymmärretään nyt koko kuva—mitä se todella merkitsee.

SYNNIN KOKONAAN POIS PANEMINEN

Missä määrin meidän tulee panna synti pois? Ei osittain vaan täydellisesti! Hapatus on syntiä kuvaamassa (1 Kirje korinttilaisille 5:8)—hapatus paisuttaa synnin tavoin. Seitsemän sym-

ABIB

SEITSEMÄN HAP

13

14

PÄÄSIÄINEN

15

VUOTUINEN
SAPATTI

16

17

Yö

Päivä

1

2

3

4

EXODUKSEN aikajana

P A M A T T O M A N L E I V Ä N P Ä I V Ä Ä

7 18 19 20 21

VUOTUINEN
SAPATTI

5

6

7

8

9

- 1** Pääsiäiskaritsa syödään.
- 2** Israelilaiset saavat kultaa ja koruja Egyptiläisiltä (2. Moos. 12:35–36).
- 3** Israel lähtee Egyptistä yöllä (5. Moos. 16:1).
- 4** Juhlan jälkeen he saapuvat Sukkotiin (2. Moos. 12:37).
- 5** Faarao kuulee kansan paenneen (2. Moos. 14:15).
- 6** Israel jättää sivilisaation taakseen ja astuu Egyptin erämaahan (2. Moos. 13:18,20).
- 7** Faaraan armeija saavuttaa heidät Pii-Hahirotissa (2. Moos. 14:9).
- 8** Jumala johtaa israelilaiset Punaisenmeren läpi turvaan ennen aamun koittoa.
- 9** Mooseksen ja Mirjamin laulu. Suuri ilojuhla happamattoman leivän viimeisenä päivänä.

boloi täydellisyyttä Jumalalle, meidän tulee jatkaa pääsiäisestä eteenpäin seitsemällä happamattoman leivän päivällä!

Koko kuva—merkitys—symbolismi, ei täyty pääsiäisessä täydellisenä. Pääsiäinen kuvaa menneiden syntien puolesta vuodatettua Kristuksen verta. Se kuvaa ristiinnaulittua—kuollutta—Kristusta.

Jätämmekö Kristuksen kuvainnollisesti ristille riippumaan? Pääsiäistä seuraava seitsemän happamattoman päivän jakso kuvaa synnin täydellistä poispanemista sekä käskyjen noudattamista—kun synnit on anteeksiannettu.

Se kuvaa ylösnousseen Kristuksen elämää sekä työtä—hänen, joka nousi Jumalan valtaistuimelle, jossa hän tälläkin hetkellä työskentelee hyväksemme aktiivisesti korkeimpana pappina ja puhdistaa meidät synnistä—vapauttaa meidät täysin synnin voimasta!

Jos viettää pääsiäistä, muttei vietä seitsemää happamattoman leivän päivää, hyväksyy symbolismin mukaisesti ensin Kristuksen veren mutta jatkaa sitten synnintekoa—eli väittää erheellisesti lain poistetuksi, armon yksinään vallitsevaksi, ja synninteon luvalliseksi!

Happamattoman leivän seitsenpäiväinen juhla kuvaa käskyjen noudattamista, mikä tarkoittaa synnin poispanemista.

Nämä juhlapäivät ovat Jumalan aitoa seurakuntaa varten. Ensimmäinen muistopäivä kuvaa vapautusta synnistä. Se on muistutuksena SINUN kädessäsi ja otsallasi, se on Jumalan antama merkki, jotta pitäisit hänen käskynsä. Otsa kuvaa älyä sekä symboloi hyväksyntää, oikea käsi taas symboloi tekoja. Me omistamme Jumalan merkin, kun hyväksymme totuudessa pyhäpäivät ja happamattoman leivän päivät, EMMEKÄ TEE TYÖTÄ näinä pyhäpäivinä! Viikoittainen sapatti ei ole ainoa merkki, (2 Mooseksen luku 31:12–17) vuotuiset sapatit ovat myös Jumalan merkkejä!

Huomaa, kuinka hienosti tämä annettu ohjesääntö kuvaa lunastussuunnitelmaa. Vuosia sitten, juhlasapattina, 21. Abib, eräs kotirouva kertoi löytäneensä palasen hiivalla leivottua hapattua leipää happamattoman leivän kaudella huonekalujen takaa. Hän heitti leipäpalan tietenkin heti pois.

Toinen rouva sanoi löytäneensä puolillaan täynnä olevan leivinjauhepurkin, josta ei ollut lainkaan tietoinen. Kolmas löysi leipäviipaleen sekä hiivapalan. Kaikki heittivät nämä pois heti ne löydettyään.

Tämä kuvaa sopivasti elämäämme! Kuinka usein vastaamme on tullut synti tai tapa, josta emme olleet tietoisia, kun luulimme poistaneemme kaikki syntimme—tai voittaneemme ne? Synti tulee voittaa ja panna pois niin pian kuin havaitsemme sen.

TÄYDELLINEN KUVA

Tarkastellaan kuvaa vielä lähemmin. Israelin kansa lähti Egyptistä Abib—kuun 15 päivänä. Meidän tulee samoin vapaaehtoisesti itse jättää synti heti kun olemme vastaanottaneet Kristuksen syntiemme tähden vuodattaman veren. Israelilaiset lähtivät omin voimin—meidänkin täytyy lähteä omin voimiemme turvin.

He eivät päässeet pitkälle ennen kuin faarao alkoi ajaa heitä takaa (2 Mooseksen kirja 14:5-7). Kun Egypti kuvaa syntiä, faaraon on oltava saatana ja Egyptin armeijan saatanan demoneja.

Israelilaiset olivat Egyptissä ollessaan faaraon orjina, avuttomina, voimattomina faaraon päällikköjen alamaisina—kuten syntiset paholaisen vallassa. Mutta kun israelilaisilla oli karitsan veri, Jumalan ansioista faaraon täytyi päästää israelilaiset lähtemään. Kun *me* hyväksymme Kristuksen veren, JUMALA toimii ja paholaisen täytyy päästää meidät irti.

Israelilaiset lähtivät matkaan voimallisen käden suojassa (4 Mooseksen kirja 33:3), suuresti iloiten ja riemuiten orjuuden loputtua. Vasta siitetty kristitty alkaa kristillisen taipaleensa samoin—onnellisena ja iloissaan. Kuinka sitten käy?

Paholainen ja synti lähtevät heti vastasiitetyn Jumalan lapsen perään—ja pian kokematon kristitty huomaa joutuvansa kiusauksiin, väsyä ja lannistuu.

Huomaa 2 Mooseksen kirjan jakeesta 10 eteenpäin, kuinka israelilaiset lannistuivat huomattessaan suuren armeijanajavan heitä takaa. He joutuivat pelon valtaan. He alkoivat napista ja valittaa. Heidän pelkäsivät, että faaraon armeija oli ylivoimainen. He olivat avuttomia. Niin olemme mekin.

MEIDÄN VOIMAMME EI RIITÄ!

Mutta Jumala lausui Mooseksen kautta: ”Älkää peljätkö; pysykää paikoillanne, niin te näette, minkä pelastuksen Herra tänä

päivänä antaa teille; sillä sellaista, minkä näette egyptiläisille tapahtuvan tänä päivänä, ette koskaan enää tule näkemään. Herra sotii teidän puolestanne, ja te olkaa hiljaa” (jakeet 13–14)!

Meidän avuttomien käsketään olla hiljaa, jotta näemme Herran antaman pelastuksen. Hän sotii puolestamme. Me emme pysty voittamaan saatanaa ja syntiä, mutta Jumala pystyy. Ylösnoussut Kristus—ylipappimme—pese meidät puhtaaksi—pyhittää meidät—pelastaa meidät—hän, joka lupaa olla jättämättä ja hylkäämättä meitä!

Emme pysty pitämään käskyjä omin voimin, mutta Kristus MEISSÄ kykenee pitämään ne! Meidän tulee turvautua uskossa häneen.

Katso, kuinka jakeessa 19 enkeli, joka kulki israelilaisten edellä tietä näyttämässä, siirtyi nyt heidän taakseen, suojelemaan viholliselta. Jumala jakoi veden kahtia. ”Ja vesi oli heillä muurina sekä oikealla että vasemmalla puolella” (jae 22). Jesajan kirjassa 55:1 ja Johanneksen evankeliumissa 7:37–39 näemme veden symboloivan Pyhää Henkeä.

Jumalan elävän veden muuri on oikealla ja vasemmalla puolella ja johdattaa meitä oikealle polulle, valmistaa polun ja suojelee meitä. Mutta kun faarao armeijoineen lähti israelilaisten perään, sama vesi hukutti heidät kokonaan, kuten Pyhä Henki poistaa ja peittää syntimme, kunnes he hävisivät israelilaisten näkyviltä! Miten ihmeellinen kuvaus!

ALUSSA EI OLLUT UHREJA

Jumala sääti happamattoman leivän juhlan ja pääsiäisen ikuisiksi ennen vanhan liiton solmimista. Pidä tämä asia mielesäsi. Asiaa vastustavat väittävät, että nämä kuuluvat Mooseksen lakiin. Mutta ne olivat olemassa jo ennen Mooseksen lakia ja niitä vietettiin edelleen myös Uuden testamentin mukaan ja siksi se ovat sitovia vielä tänään.

Alun perin entisinä päivinä ei uhrattu—ei liha eikä juomauhreja. Ks. Jeremian kirja 7:22–23. Näitä päiviä ei asetettu uhramista varten, kuten jotkut ovat erheellisesti olettaneet. Nämä pyhäpäivät ovat muistopäiviä, niitä kutsutaan kaksi kertaa selvästi niiksi. Missä sapattia kutsutaan suoraan muistopäiväksi? (Ks. myös 3 Mooseksen kirja 23:24).

Sapatti oli myös olemassa ennen Mooseksen lakia. Herra pyhitti sen ennen kuin antoi Mooseksen kautta lain.

Mooseksen laki uhritoimituksineen, ruoka ja juomauhrei-
neen, säädettiin väliaikaisesti—Kristukseen saakka. Osa tuli
uhrata päivittäin, osa viikoittaisena sapattina, osa kuukauden
ensimmäisenä päivänä ja jotkut vuosittaisina pyhäpäivinä.

Pidä mielessäsi, että kun nämä uhritoimitukset, ruoka ja juo-
mauhrit säädettiin pyhäpäiviksi, niitä vietettiin myös viikoittai-
sena sapattina. Mooseksen lain samoissa luvuissa nämä toimi-
tukset lisätään niin vuosittaisiin pyhäpäiviin kuin viikoittaisiin
sapatteihin.

Jos väittää näiden uhrien poistamisen mitätöivän kyseiset pyhä-
päivät, niin saman mittaan täytyy mitätöidä myös sapatti! Jos väite
poistaa yhden, se poistaa myös toisen. Sunnuntaita tukevat väittävät,
että näiden uhrien poisto mitätöi sapatin. Me olemme toista mieltä—
miksi? Sapatti oli olemassa jo ennen näiden uhrien lisäämistä. Sama
pätee pyhäpäiviin! Nekin säädettiin ennen Mooseksen ritualistista
lakia!

VIIKOTTAISEN SAPATIN UHRITOIMITUKSET

4 Mooseksen kirjan 28 luvussa määrättyjä uhrilahjoja olivat: ensiksi
jokapäiväinen polttouhri, ”aamu-ehto”—uhri. Jakeissa 9-10 maini-
taan toiseksi joka sapatin ruokauhri sekä juomauhri. Kolmanneksi
jakeet 11-15 esittävät uudet kuut eli kuun ensimmäiset päivät ja
jakeesta 16 aina luvun 29 loppuun asti vuosittaiset juhlapäiväuhrit.

Tiedämme, että nämä tyypilliset ruoka ja juomauhrit lak-
kautettiin, mutta lakkautettiinko seitsemän viikonpäivää?
Lakkautettiinko viikoittainen sapatti? Lakkautettiinko kuukau-
sien ensimmäiset päivät? Ei Jumalan silmissä. Tämän mukaan
myöskään vuosittaisia pyhäpäiviä ei lakkautettu!

Nämä tavalliset uhrit olivat Mooseksen laissa ja tulivat ja
menivät sen mukana. Mutta päivät, joina uhrattiin, eivät olleet
mitä tahansa päiviä, eivät osana Mooseksen lakia, eikä niitä lak-
kautettu sen yhteydessä.

Näiden päivien on määrä jatkua ikuisesti! Sapatti on muisto-
päivä ja niin ovat nämä pyhäpäivätkin!

UUDEN TESTAMENTIN MÄÄRÄYS

Haluan nyt osoittaa Uudesta testamentista käskyn—selvemmän ja suuremman kuin yksikään viikoittaisen sapatin viittaus—joka käskee viettämään näitä vuosittaisia pyhäpäiviä!

Palataan takaisin 4 Mooseksen kirjan 28 luvun jakeisiin 16–17: ”Ja ensimmäisessä kuussa, kuukauden neljäntenätoista päivänä, on pääsiäinen Herran kunniaksi. Ja saman kuukauden viidentenätoista päivänä on juhla; seitsemän päivää syötäköön happamatonta leipää.”

Juhla ei ollut kuukauden 14, vaan 15 päivänä. Karitsa tapettiin 14 päivänä, pääsiäisenä. Tämän 14 päivän valoisalla puoliskolla valmisteltiin juhlaa (Evankeliumi Matteuksen mukaan 27:62; Evankeliumi Markuksen mukaan 15:42; Evankeliumi Luukkaan mukaan 23:54; Evankeliumi Johanneksen mukaan 19:14). Huomaa, että Jeesuksen päivinä juutalaiset viettivät *omaa* pääsiäistään, joka oli päivää myöhemmin vanhinten perinnäissäännön mukaan (Evankeliumi Johanneksen mukaan 18:28).

Iskostetaan tämä asia mieliimme, sillä jos se on totta, ja se on, niin kaikki juhlapäivät ovat edelleen sitovia niin Uuden kun Vanhan testamentin auktoriteetilla!

Matteuksen evankeliumissa 26:5 ylipapit sekä kirjanoppineet juonivat tappaakseen Jeesuksen ja sanoivat: ”Ei juhlan aikana, ettei syntyisi meteliä kansassa.” He kiirehtivät, että saattaisivat tappa hänet päivänä *ennen* juhlaa, eli 14. Abib (Nisan).

Markuksen evankeliumissa 14:2 sanotaan samalla tavalla. Johanneksen evankeliumin 13:29 vakuuttaa, että juhla oli pääsiäisen juhlimisen jälkeisenä päivänä ja että se oli suuri juhlasapatti, Jeesuksen ristiinnaulitsemisen jälkeinen päivä: ”Sillä muutamat luulivat, koska rahakukkaro oli Juudaalla [oli rahastonvartija—Fenton käännös], Jeesuksen sanoneen hänelle: Osta, mitä tarvitsemme juhlaaksi...” Tämä varmaan vihdoinkin todistaa, että juhla oli seuraavana päivänä—15. abib (nisan) kaikkien muiden jakeiden lisäksi. Lisätietoa tästä keskeisestä aiheesta saat ilmaiskirjastamme nimeltä *Resurrection was not on Sunday*, Ylösnousemus ei tapahtunut sunnuntaina.

Keskitytään nyt tarkastelemaan 1 Korinttolaiskirjeen 5 luvun jakeita 7-8. Seurakunnat liittyvät tämän raamatunkohdan pää-

siäiseen. Huomaa, ettei siinä mainita eikä viitata lainkaan pääsiäiseen. Tutki avoimin mielin ja rukoillen, mitä se oikein sanoo:

”... Sillä onhan meidän pääsiäislampaamme, Kristus, teurastettu. VIETTÄKÄÄMME *siis* JUHLAA...” Huomaa, mitä se sanoo. Koska Kristus, meidän pääsiäislampaamme on teurastettu, me UUDEN TESTAMENTIN aikaiset työn tekijät—koska Kristus on kuollut—vietämme mitä? Huomaa! Emme pääsiäistä, joka oli 14. Abib (Nisan)—vaan vietämme juhlaa—joka on 15. päivä, Johanneksen evankeliumin 19:31 suuri juhlapäivä! Vuotuinen pyhäpäivä. Laajemmassa mielessä juhla kattoi kaikki seitsemän happamattoman leivän päivää, toisen pyhän tai sapatin, 21. Abib (Nisan), mukaan lukien! Emme voi kieltää asiaa, jos tottelemme Herraa ja Jumalan sanaa! Tässä se sanotaan suoraan Uudessa testamentissa! Viettäkäämme juhlaa, koska Kristus ristiinnaulittiin! 14 päivänä oli pääsiäinen, mutta kuun 15 päivänä on juhla! Älkäämme enää sanoko jakeen viittaavan pääsiäiseen, sillä siinä käsketään viettämään ”juhlaa”.

**PAAVALI JA UUDEN TESTAMENTIN
SEURAKUNTA VIETTIVÄT
HAPPAMATTOMAN LEIVÄN JUHLAA**

Uuteen testamenttiin kirjattiin uskoen, kuinka sen aikakauden aikainen seurakunta vietti tätä juhlakautta!

Apostolien tekojen 20:6 kertoo: ”Mutta me purjehdimme *happamattoman leivän juhlan jälkeen*...” Paavali kumppaneineen vietti ilmeisesti Filipissä happamattoman leivän juhlaa, muuten Pyhä Henki ei olisi voinut kirjauttaa näitä sanoja Raamattuun.

Apostolien tekojen 12:3 sanoo puolestaan: ”Silloin olivat happamattoman leivän päivät.” Miksi myös tämä kirjattiin, jos Jumalan mielestä nämä päivät piti lakkauttaa?

Lausumia ei kirjannut lakkauttamisesta tietämätön ihminen. Kaikkivaltias Jumala lausui sen Pyhän Henkensä kautta. Näin tapahtui vuosia ristiinnaulitsemisen jälkeen. Happamattoman leivän päiviä vietettiin edelleen, muuten Pyhä Henki ei olisi voinut saattaa Raamattuun lausetta ”silloin olivat happamattoman leivän päivät”.

2

Tähdellistä tietoa helluntaista

ONKO NYT *AINOA* ”PELASTUKSEN PÄIVÄ”? USEIMMAT kirkkokunnat väittävät, että jos ihminen kuolee ennen Kristuksen toista tulemusta ”ilman pelastusta”, hän jää pysyvästi pelastuksesta osattomaksi.

Nämä olettavat Kristuksen ja saatanan kilpailevan sieluista ja uskovat, että Kristus tuli epätoivoisena ”pelastamaan maailman” kaikkien mahdollisten kirkkokuntien kautta.

Tämän käsityksen mukaan nokkela, petollinen paholainen tekee omalta osaltaan kaikkensa estääkseen ihmisiä ”pelastumasta” tässä käynnissä olevassa määrääkaikaisessa kilvassa.

Kristuksen toinen tulemus ei ole kaukana. Hänen palatessaan henkilökohtaisesti maan päälle hän olisi täysin kykenemätön pelastamaan maailmaa saatanan kynsistä—on ”liian myöhäistä”. Yksi uskonlahko kuvaa tätä ”koeajan päättymiseksi”.

Tällainen pakanallinen oppi väittää, että saatana on voimallisempi kuin Jumala.

VASTAUS PALJASTUU

Jumalan Uuden testamentin seurakunta perustettiin sunnuntaina. Se sai alkunsa vuotuisena sapattina, ”helluntaina”, ”uutisen päivänä” eli ”ensihedelmien juhlapäivänä”. Tätä päivää kutsutaan myös ”viikkojuhlaiksi”.

Uuden testamentin seurakunta vietti jatkuvasti tätä vuotuista helluntaia—sapattia.

Jumala halusi ilmoittaa omilleen tämän juhlapäivänkautta, että nykyaika oli vasta ”sielujen korjaamisen” ensivaihe ja hän halusi säilyttää tämän tosiasian jatkuvasti heidän mielissään.

Totesimme jo aikaisemmin, kuinka Jumala antoi vuotuiset pyhäpäivät, jotta hänen lapsensa aina muistaisivat hänen suuren suunnitelmansa.

Jumala kuvaa hengellistä sielujen talteen korjaamista muinaisen Israelin vuotuisten sadonkorjuukausien avulla.

Pyhässä maassa on kaksi sadonkorjuukautta. Ensin on kevään viljankorjuu, sitä seuraa syyssato. Jumala kertoo *omalle* seurakunnalleen joka vuosi pyhäpäivien avulla, kuinka tällä ajanjaksolla ainoastaan hän itse kutsuu ja siittää ihmisiä! Me kutsutut olemme pelkästään suuren hengellisen sadon ensihedelmiä!

HEILUTUSLYHDE

Tarkastellaan nyt 3 Mooseksen kirjan 23 lukua, tätä keskeistä raamatunkohtaa, jossa on yhteenveto kaikista pyhäpäivistä.

Kaikki Jumalan määräämät juhla-ajat löytyvät tästä yhdestä luvusta. Ensin mainitaan viikoittainen kokoontumispäivä, sapatti, viikon seitsemäs päivä. Neljännessä jakeesta lähtien löydät vuotuiset juhlat, pyhät kokoukset, ”jotka teidän on kuulutettava määrääjallansa.”

Ensimmäinen juhla-aika on pääsiäinen, sitä seuraa happamattoman päivän juhlaajakso, joka sisältää kaksi vuotuista sapattia. Yhdeksännessä jakeesta lähtien luemme ohjeet heilutuslyhdettä koskien. Israelilaisten ei pitänyt korjata kevätiljaa ennen tätä päivää (jaa 14). Leeviläiset papit leikkasivat viikoitaista sapattia seuraavana päivänä ensimmäisen viljätähkän juhla-toimituksessa (nämä rituaalit olivat vain korvikkeita, eikä niitä toimiteta enää nykyään). Näin tehtiin happamattoman leivän kauden aikana (ks. Joosuan kirja 5). Leikattu viljankorsi tuotiin sitten papille, joka heilutti sitä juhallisesti Herran edessä kaikkien puolesta hyväksyttäväksi.

Tässä kuvattiin *ylös nousutta* Kristusta, joka nousi taivaaseen Isänsä hyväksyttäväksi ensimmäisenä Jumalasta

syntyneenä ihmisenä—hän oli ensimmäisen sielujen sadon ensihedelmä! Kun vertaa Johanneksen evankeliumin jaetta 20:7 ja Matteuksen evankeliumin jaetta 28:9, voi todeta, että Kristus astui Isänsä eteen ylösnousemusta seuraavana aamuna (1 Kirje korinttilaisille 15:20, 23; Kirje roomalaisille 8:29; Kirje kolossalaisille 1:15,18). Tämä heilutuslyhteen uhritoimitus täyttyi itse asiassa sunnuntaina, happamattoman leivän aikaisen sapatin jälkeisenä päivänä.

KUINKA HELLUNTAIN AJANKOHTA MÄÄRITETÄÄN

Seuraavaksi seuraa helluntai. Suomen helluntai—sana tulee ruotsin kielestä, joka tarkoittaa pyhää päivää, alkuperäinen Uuden testamentin käyttämä kreikankielen *pentekoste* tarkoittaa ”viittäkymmentä (päivää)”. Vanhasta testamentista sitä ei löydy tämän nimisenä, vaan sitä kutsutaan ”uutisjuhlaksi” eli ”ensihedelmien juhlaksi” tai ”viikkojuhlaksi”.

Huomaa selvät ohjeet 3 Mooseksen kirjassa 23:15 oikein käännettyinä: ”Sitten *laskekaa* sapatin jälkeisestä päivästä, siitä päivästä, jona toitte heilutuslyhteen, seitsemän täyttä viikkoa (alkuperäisessä tekstissä: sapatia), laskekaa viisikymmentä päivää seitsemännen sapatin jälkeiseen päivään asti...” (jakeet 15–16). Saavumme helluntaihin!

”Ja kuuluttakaa pyhä kokous juuri siksi päiväksi; silloin älkää yhtäkään arkiaskareta toimittako. Se olkoon teille *ikuinen säädös sukupolvesta sukupolveen*, missä asuttekin” (jae 21).

Kaikki muut pyhäpäivät tai juhlat ovat tiettyinä päivinä tai tiettyinä kuukausina, mutta tämä vuotuinen sapatiti täytyy laskea erikseen. Yksinkertaista ja selvää.

On tähteellistä, että laskemme päivän oikein, koska pyhä, ikuinen Luojamme asetti sen. Kuvittele, mitä olisi tapahtunut, jos apostolit olisivat laskeneet päivän väärin seurakunnan perustamispäivänä. ”Ja kun helluntaipäivä oli tullut” (Apostolien teot 2:1), he *kaikki* eivät olisikaan olleet *yhdessä* koolla samassa paikassa, vaan olisivat olleet erillään, toisten viettäessä edellistä ja toisten taas sitä seuraavaa päivää!

Fariseukset, jotka kontrolloivat juutalaisten uskonnollista toimintaa ensimmäisen vuosisadan puolivälin jälkeisellä

ajalla, alkoivat laskea (erheellisesti—he alkoivat laskea vääränä päivänä) ensimmäisen *vuotuisen* sapatin jälkeisestä päivästä.

Heitä ennen Jerusalemin juhlista vastuussa olivat Boethus—sukuun kuuluvat ylipapit, jotka olivat saddukeuksia. He aloittivat aina laskun happamattoman leivän jaksoon kuuluvan *viikoittaisen* sapatin, lauantain, jälkeisestä päivästä. Tämä historiallinen tieto on säilynyt noin 200 jKr. kirjoitetussa *Mishnassa*: ”Boethusialaiset sanovat: lyhteen leikkaaminen ei tapahdu juhlapäivän [happamattoman leivän ensimmäisen päivän] lopussa, mutta vasta seuraavan tavallisen sapatin lopussa” (*Menahoth*, 10,3).

Tämä tapa kulkeutui pappissuvussa sukupolvelta toiselle. Heidän laskutapaansa noudatettiin niin kauan kuin he olivat vastuussa temppelistä ja sen rituaaleista. Samarialaiset ja karaiittiläiset (juutalaissuku, joka polveutui 8. vuosisadalta jKr.) laskivat myös viikoittaisesta sapatista, viikon seitsemännestä päivästä, alkaen.

SUNNUNTAINA

Laskeminen alkoi siis heilutuslyhdeuhrista. Koska aloitamme sunnuntaista, päädymme aina sunnuntaihin—mutta *EMME* aina samaan kuukauden päivään. Päivä täytyy ”laskea” jokaisena vuotena erikseen. Heprealainen (eli raamatullinen) kalenteri ja nykyinen yleisessä käytössä oleva roomalainenkaan kalenteri eivät voi määrittää helluntaita tietyn kuukauden päiväksi.

Misna kuvaa Jerusalemissa noudatettua traditiota ennen fari-seusten valtaannousua: ”[Boethusialaiset sanovat:] helluntai on aina sapattia seuraavana päivänä” (*Chagigah*, 2,4).

Tämä selvittää 3 Mooseksen kirjan 23:15 lopun sekä jakeen 16 alun täysin: ”Seitsemän täyttä viikkoa (alkuperäistekstissä: *sapattia*), laskekaa viisikymmentä päivää seitsemännen *sapatin* jälkeiseen päivään asti...”

5 MOOSEKSEN KIRJA 16:9

Ehkä yksinkertaisempi ohje helluntain laskemiseksi löytyy 5 Mooseksen kirjasta 16:9–10: ”Laske *seitsemän viikkoa*; siitä alkaen, kun sirppi ensi kerran olkeen pannaan, laske *seitsemän viikkoa* ja vietä viikkojuhlaa [helluntaita] ...”

Tällainen laskutapa mainitaan myös 4 Mooseksen kirjassa 28:26: ”Mutta uutisen päivänä [helluntaina], kun tuotte uuden ruokauhrin Herralle *viikkojuhlananne*, olkoon teillä pyhä kokous; älkää silloin yhtäkään arkiaskaretta toimittako.”

Seitsemän laskuviikon takia helluntaita kutsuttiin myös ”viikkojuhlaksi” (5 Mooseksen kirja 16:10).

HELLUNTAIN MERKITYS

Pääsiäinen symboloi Kristuksen uhria syntiemme takia, happamattoman leivän päivä synnin pois panemista. Helluntai kuvaa hengellisen sadon alkua—seurakunnan kutsumista—erikseen kutsuttuja—mikä alkoi Uuden testamentin työkaudella sunnuntaina—helluntaina 17. kesäkuuta 31 jKr. Tänä päivänä Pyhä Henki vuodatettiin lihan päälle, kuten Joelin kirjassa oli ennustettu.

Vanhan testamentin aikana 50 päivänä (pentekoste) kaksi ”heilutusleipää” (3 Mooseksen kirja 23:17,20) tuotiin seurakunnan parista uutislahjaksi, ensihedelmiksi, Herralle. Heilutusleipä täyttyy, kun Uuden testamentin seurakunta kerätään maailmasta pelastuksen ensihedelmiksi.

Me kaikki parannuksen tehneet olemme osa Uuden testamentin seurakuntaa. Olemme näiden heilutusleipien täyttymys.

Aivan kuten heilutus*lyhde* nostettiin ilmaan heilutettavaksi Kristuksen taivaaseen nousua sekä hänen paluutaan symboloiden, samoin heilutus*leivät* nostettiin ilmaan ja heilutettiin meidän hetkessä pilviin tempaamistamme, Kristuksen ilmassa tapaamista (1 Kirja tessalonikalaisille 4:16–17), hänen kanssaan palaamista ja Öljymäelle astumista kuvaten, kun hän aloittaa tuhatvuotisen hallituksensa (Apostolien teot 1:11, Sakarjan kirja 14:3-4).

USEIMPIA EI OLE VIELÄ KUTSUTTU

Jumala ei ole hylännyt omaa kansaansa Israelia, vaan hän vain sokaisi heidät tietyksi aikaa, jotta heidän epäonnistumisensa kautta pelastus tulisi myös ei-juutalaisille, jotka Kristuksen kautta yksittäin liitetään tai hengellisesti adoptoidaan Israelin perheeseen (Kirja roomalaisille 11).

Jumala kutsuu omalle nimellensä kansan tuhatvuotista kuningaskuntaa varten kuninkaiksi ja papeiksi ja hallitsemaan Kristuksen kanssa (Johanneksen ilmestys 5:10).

”Tämän jälkeen”—kun Jumala ottaa ei—juutalaisista, pakanoista, kansan omalle nimellensä—”Minä palajan”, Herra lupaa. Mitä tarkoitusta varten hän palaa? ”Sen jälkeen minä palajan ja pystytän jälleen Daavidin sortuneen majan; minä [*Kristus*, eikä ihmiset] korjaan sen repeämät ja nostan sen jälleen pystyyn.”

Miksi? ”Että jäljelle jääneet ihmiset etsisivät Herraa...” (Apostolien teot 15:14–17, lue tämä uudelleen!)

Tämän nykyisen seurakunnan aikana muinaisen Juudan ja Israelin jälkeläiset ovat sokeutettuna. Kun Kristus tämän jälkeen palaa, loput ihmiset—sokaistu Israel sekä ei—juutalaiset—etsivät Herraa, saatana pannaan kahleisiin ja Kristus hallitsee kuninkaiden Kuninkaana ja herrain Herrana!

Kuolemattomiksi tehdyt pelastuksen ensihedelmät tulevat sitten hallitsemaan hänen kanssaan kuninkaina ja pappeina ja alkavat rakentaa upeaa uutta sivilisaatiota.

Israel sokaistaan siihen asti, *kunnes* pakanoiden luku täyttyy, sitten (Kirja roomalaisille 11:26) kaikki Israel on pelastuva synneistään, sillä Pelastaja, Kristus, tulee Siionista! Koko Israel saa katua ja pelastetaan synneistään—kuinka? Kristus antaa synnit anteeksi ja poistaa kuolevaisen Israelin jumalattoman menon.

Tämän nykyisen kauden aikana Israel ei uskonut ja Daavidin maja on sortunut (Kirja roomalaisille 11:31–32)—jotta ei—juutalaisille osoitetun armon kautta, sekä tänä aikana poimitulle pienelle ”valittujen” joukolle Israelissa, jotka tulevat toimimaan kuninkaina ja pappeina Kristuksen kanssa—he myös saivat armon!

Jumalan suuren lunastussuunnitelman kauneus paljastuu näiden vuotuisten pyhäpäivien kautta!

NYT ON VASTA ENSISADON AIKA

Jaakobin kirje 1:18 ja Roomalaiskirjeen 8:23 nimittävät tämän ajan pyhiä Jumalan pelastuksen esikoisiksi. Tämä aikakausi alkoi helluntaina, kun Jumala poimi ihmisiä todistamaan hänestä. Vuosittain toistuva helluntai kuvaa tätä suurta tapahtumaa—tätä suurta ”salaisuuden” ilmentymistä—osana Jumalan lunastussuunnitelmaa!

Kolossalaiskirjeen 2:16

Kolossalaiskirjeen 2:16 kirjoitettiin Kolossan ei-juutalaisille kristityille varoitukseksi, vääriltä opettajilta suojaamiseksi—jotka hienovaraisesti väärensivät Paavalin julistamaa sanomaa. Huomaa, mitä Paavali kirjoitti: ”Älköön siis KUKAAN teitä tuomitko *syömisestä tai juomisesta*, älköön myös minkään juhlan tai uudenkuun tai sapatin johdosta” (Kirja kolossalaisille 2:16).

Alkuperäinen jakeen 16 kreikankielinen *en broosei ja en posei*—tarkoittaa ”syömistä ja juomista”.

Se ei mainitse mitään Jumalan lain tai hänen pyhäpäiviensä lakkauttamisesta. Näissä jakeissa ei lakkauteta mitään, päinvastoin. Kolossalaisten nuhtelu näiden päivien vieton takia *todistaa*, että he TOTISESTI viettivät niitä. Kuinka heitä voitaisiin nuhdella näiden päivien ”takia”, jos he eivät koskaan olleet viettäneet niitä?

Kolossalaiset, entisiä pakanoita, eivät olleet viettäneet kyseisiä päiviä koskaan aikaisemmin! He olivat ennen kääntymystään pakanoita. He vastaanottivat evankeliumin ja alkoivat pitää Jumalan pyhittämiä pyhäpäiviä. Paavali varoitti, etteivät he *palaisi takaisin* tai etteivät he omisi vaikutteita aikaisemmista pakanallisista menoistaan—joita viettävät vihaavat Jumalan lakeja ja hänen juhliaan.

”Älköön siis kukaan (henkilö) teitä tuomitko ...” (jae 16) näissä asioissa, Paavali sanoi, ”mutta [ennemmin] ruumis... Kristuksen” (Kirje kolossalaisille 2:17, loppuosa).

Tämä jae on jäänyt vaivaamaan monia. Sen merkitys on kuitenkin selvä. King James—Raamatussa sana ”on” kirjoi-

tettiin kursiivilla, eli sitä ei löydy alkuperäisestä tekstistä. Kreikankielinen alkuteksti sanoo ”mutta Kristuksen ruumis”. Mikä on Kristuksen ruumis? Kuinka Paavali käyttää tätä ilmausta toisaalla kirjeessään kolossalaisille?

Ensimmäisen luvun jakeessa 18 sanotaan, että Kristus on ”ruumiin, se on: SEURAKUNNAN, pää”. Lue myös Kolossalaiskirjeen 2:19.

Aito seurakunta on Kristuksen ruumis. Jumalan Henki asui aikoinaan Jeesuksen Kristuksen maallisessa ruumiissa, samoin Pyhä Henki asuu nyt jokaisessa seurakunnan jäsenessä, ja kaikki yhdessä muodostavat yhden ruumiin, joka jatkaa Kristuksen työtä. Seurakunta on Kristuksen ruumis tänään! Kristus on ruumiin pää kuten mies on vaimon pää (Kirje efesolaisille 5:23).

Paavali kirjoitti kolossalaisille, ettei kukaan valtuuttamaton henkilö tuomitse kristityn tekoja. Ihmiset eivät päättä, kuinka meidän tulee elää. Seurakunta—Kristuksen ruumis—on valtuutettu päättämään tällaisista asioista! Seurakunta päättää, kuinka juhlia vietetään—kuinka malttia osoitetaan juomisissa ja syömisissä, jne.

Eli nämä ennen ymmärtämättä jääneet jakeet tulisi kääntää selvästi: ”Älköön siis kukaan ulkopuolinen henkilö teitä tuomitko ...mutta [sen sijaan] Kristuksen ruumis [tuomitkoon].” Anna Kristuksen ruumiin päättää näistä asioista. Kreikkalaisten oppineiden mukaan jälkimmäisessä lauseessa ”mutta [ennemmin] Kristuksen ruumiin” pitäisi olla verbi. He eivät ole kuitenkaan aina huomanneet, että verbi tulee ottaa kaikkein johdonmukaisimmasta ja siihen kieliopillisesti liittyvästä lauseesta, jolloin lauseen loppu kuuluu ”tuomitkoon Kristuksen ruumis [näissä asioissa]”!

Mainitut juhlat, happamattoman leivän juhla sekä helluntai, ovat vuoden alussa. Niiden kuvaamat suuret tapahtumat asettuvat myös lunastussuunnitelman alkuun!

LOPPUVUODEN pyhäpäivät symboloivat tulevaisuuden Jumalan lunastussuunnitelman suuria lopputapahtumia! Ne kaikki ajoittuvat seitsemännelle kuukaudelle—ja niiden täytyminen aloittaa luomisen seitsemännen tuhatvuotiskauden!

Tämän maailman seurakunnat opettavat, että seurakunnan tehtävänä on maailman pelastaminen. He opettavat, että kaikki ihmiset pelastuvat ainoastaan nykyisen aikakauden aikana. Heidän mukaansa ”koeaika PÄÄTTYÄ”, kun Kristus palaa tai juuri sitä ennen.

Jos tämä pitää paikkansa, Jumalan suunnitelma epäonnistui pahasti! Vain ani harvat pelastuvat tällä aikakaudella. Yli kolmasosa maailman ihmisistä ei ole koskaan kuullut nimeä, jonka kautta he voivat pelastua!

Joutuuko suurin osa maapallon ihmisistä ikuisesti kadotukseen—ovatko he kadotettuja ilman minkäänlaista toivoa—koska eivät ole koskaan kuulleet pelastuksesta? Yleinen oppi sanoo, että Jumala on heittänyt pois kansansa Israelin ja että se on ikuisesti kadotukseen tuomittu. Jos se olisi pitänyt kiinni vuotuisista pyhäpäivistä, joita käskettiin pitää ikuisesti—joita kaikkia Uuden testamentin seurakunta vietti uskollisesti Apostolien tekojen ja kirkkohistorian mukaan—he olisivat voineet ymmärtää Jumalan hienon suunnitelman.

Meidän tehtävänäme ei ole kääntymään ketään ihmistä tällä aikakaudella maailmassa, vaan tehtävänäme on evankeliumin julistaminen. Minkä evankeliumin? Valtakuntaa koskevan hyvän uutisen julistaminen—hyvän uutisen siitä, että Kristus palaa, että hän palauttaa kaikki kohdalleen ja hallitsee suurella voimalla ja kirkkaudella!

Koetetaan ymmärtää tämä asia. Israel on osaksi sokaistu tänä ajanjaksona—mutta vain siihen asti, kunnes pakanoiden aikakausi täyttyy. Sen aikana vain pieni osa pakanoista—kiinalaisista, intialaisista, venäläisistä—oppi tuntemaan Kristuksen nimen.

Tulevan valtakunnan hyvä uutinen tulee saarnata todistukseksi. Monia kutsutaan tänä aikana, mutta vain harva valitaan ja sitäkin harvemmat pysyvät uskollisina loppuun saakka.

Ihmiset—jotka poimitaan erilleen hänen nimessään—tehdään kuolemattomiksi ja he hallitsevat tuhat vuotta maan päälisessä valtakunnassa. Sitten Israelin sokeutus poistetaan. Heidät sokeutettiin pakanoiden aikakauden loppuun saakka. Taivaat omistivat Jeesuksen, kunnes kaikki asetetaan kohdalleen.

Helluntaina 17. kesäkuuta 31 jKr. jälkeen korjatut ovat vasta Jumalan lunastussuunnitelman ensisatoa. Eli tänä ajanjaksona poimitaan vain pelastettujen ”ensihedelmät”. Näitä koetellaan, jotta he valmistuvat kuninkaiksi ja papeiksi valtakuntaa varten ja koko maailman lunastussuunnitelmaan. vaikuttamaan.

KUN KRISTUS PALAA

Sitten Herra vielä toisen kerran ojentaa kätensä hankkiakseen itselleen kansansa jäännöksen—Israelin (Jesajan kirja 11:11).

Sitten ... ”Herra tulee tulessa, ja ... Herra käy tuomiolle kaiken lihan kanssa tulella ja miekallaan ... Ja minä teen tunnusteon heidän keskellensä ja lähetän [vitsauksia] pakooppäaseitä heidän joukostansa pakanain tykö ... jotka eivät ole kuulleet minusta kerrottavan eivätkä nähneet minun kunniani, ja he ilmoittavat minun kunniani pakanain keskuudessa” (Jesajan kirja 66:15–16,19).

Sitten ”elävät vedet virtaavat Jerusalemissa” ja pakanakansat, jotka eivät ole aikaisemmin kuulleet ”käyvät vuosi vuodelta sinne ylös kumartaen rukoilemaan kuningasta, Herraa Sebaotia, ja viettämään lehtimajanjuhlaa” (Sakarjan kirja 14:8,16).

Sitten monet kansat ”lähtevät liikkeelle sanoen: ”Tulkaa, nouskaamme Herran vuorelle [valtioon] ... että hän opettaisi meille teitensä ja me vaeltaisimme hänen polkujansa; sillä Siionista lähtee laki, Jerusalemissa Herran sana.”Ja hän tuomitsee monien kansojen kesken, säätää oikeutta väkeville pakanakansoille, kaukasiin maihin saakka. Niin he takovat miekansa vantaiksi ja keihäänsä vesureiksi ... eivätkä he enää opettele sotimaan ... *Sinä päivänä*, sanoo Herra ... Herra on oleva heidän kuninkaansa Siionin vuorella siitä alkaen ja iankaikkisesti” (Miikan kirja 4:2–3,6-7). Tämä ei päde nykyiseen Jumalan seurakuntaan—vaan kuvaa Kristuksen paluun jälkeistä upeaa valtakuntaa. Lunastussuunnitelma on totisesti ihmeen ihana!

Aadam lankesi syntiin. Olemme kaikki langenneet syntiin. Aika Aadamista nykyhetkeen on ihmiselämän historiikki ilman Jumalaa—se kertoo ihmisen kärsimyksestä ja epäonnistumisesta.

Jumala sallii suuressa viisauudessaan ihmisen todistaa itselleen, että hän on syntinen—ja avuton yksinään!

Lopulta opimme läksymme, opimme, että ainoastaan Jumala voi pelastaa ihmisen—lähettämällä Jeesuksen hallitsemaan rautaisella valtikalla—ihmiskuntaa! Nyt pelastetut ihmiset ovat lunastussuunnitelman ensihedelmiä. Heille annetaan kunniallinen tehtävä avustaa Kristusta valtakunnan ihanassa lunastussuunnitelmassa!

Tätä aitoa Jumalan lunastussuunnitelmaa kuvataan aina 1 Mooseksen kirjasta Johanneksen ilmestykseen saakka! Se on täysin yleisen uskonkäsityksen vastainen! Jumalan vuotuiset pyhäpäivät kertovat kuitenkin juuri tästä suunnitelmasta. Jos seurakunnat olisivat jatkaneet näiden päivien noudattamista, ne eivät olisi koskaan unohtaneet Jumalan suunnitelmaa, eikä kukaan väärän uskon edustaja olisi saattanut harhauttaa heitä!

UUDEN TESTAMENTIN SEURAKUNTA VIETTI HELLUNTAITA

Totesimme, että aito Jumalan seurakunta vietti happamattoman leivän päiviä sekä pääsiäistä. He viettivät myös helluntaita. Voit lukea tästä 1 Korinttolaiskirjeestä 16:8; ja Apostolien teoista 20:16.

Jos he eivät olisi kokoontuneet viettämään ensimmäistä helluntaipyhää, koska kaikki pyhäpäivät ”oli lakkautettu”, emme lukisi Apostolin tekojen toisen luvun hämmästyttävistä tapahtumista.

”Pyhä kokous” tarkoittaa seurakunnan kokoontumista pyhänä absoluuttisella auktoriteetilla. Sanakirjan mukaan auktoriteetilla kaikki kutsutaan koolle ”kokoukseen”. Sapatti on viikoittainen pyhä kokous. Meitä käsketään kokoontumaan yhteen. Jokainen vuotuinen pyhäpäivä on pyhä kokous. Alkukirkko totteli tätä käskyä. Tottelemmeko me?

3

Pasuunansoiton päivä ja sovituspäivä

”**J**A HERRA PUHUI ... SANO: SEITSEMÄNNESSÄ KUUSSA, KUUKAUDEN ENSIMMÄISENÄ PÄIVÄNÄ, PITÄKÄÄ SAPATINLEPO, *muistojuhla* [ei tulevaisten varjo] pasunaa soittaen, PYHÄ KOKOUS. Älkää silloin yhtäkään arkiaskarettä toimittako ...” (3 Mooseksen kirja 23:23–25).

Tässä kuvataan Jumalan siunatun lunastussuunnitelman seuraavaa tapahtumaa, kun Kristus PALAA pilvissä käskyhuodon, ylienkelin äänen ja Jumalan pasuunan kuuluessa (1 Kirje Tessalonikalaisille 4:14–17). Näin tapahtuu ”viimeisen pasunan soidessa; sillä pasuna soi, ja kuolleet nousevat katoamattomina, ja me [kaikki] muutamme” (1 Kirje korinttilaisille 15:52).

Ellei Kristus palaa ja herätä kuolleita, emme voi koskaan saavuttaa ikuista elämää—ilman ylösnousemista ”Kristuksessa nukkuneetkin olisivat kadotetut” (jae 18).

Kristus puuttuu henkilökohtaisesti maailman tapahtumiin seitsemännen, eli viimeisen pasuunan soidessa (Johanneksen ilmestys 11:15–19). Pasuuna symboloi sotaa. Hän palaa, kun maailmanlaajuinen sota on käynnissä—kun kansakunnat ovat vihoissaan! Heti kun ensihedelmät on kerätty (helluntai kuvaa tätä), Kristus alkaa pystyttää Daavidin sortunutta majaa (Apostolien teot 15:16)—Herra vielä toisen kerran ojentaa kätensä hankkiakseen itselleen kansansa jäännöksen (Jesajan kirja 11:11)—etsiäkseen ja löytääkseen kadonneet lampaansa, joita seurakuntien pastorit eivät ole tänä aikana etsineet ja pelastaneet (Hesekielin kirja 34:1–14).

Huomaa, koska tämä tapahtuu! ”Sinä päivänä puhalletaan suureen pasunaan, ja hävinneet ja ... karkoitettut [Israel] tulevat ja kumartavat Herraa Pyhällä vuorella Jerusalemissa (Jesajan kirja 27:13).

Milloin Israel kerätään jälleen? Pasuunan soudessa—Kristuksen toisessa tulemuksessa. Kirkkokunnat ovat unohtaneet pasuunansoiton päivän ja useat kuvittelevatkin, että juutalaisten Pyhään maahan paluu ja nykyisen Israelin valtion perustaminen ovat tämän profetian täyttymys!

Lunastussuunnitelmassa seuraavana seuraa Kristuksen maailman asioihin puuttuminen.

Tuleeko loistokas toinen tulemus tapahtumaan varsinaisena pasuunansoiton päivänä? Emme voi sanoa varmasti, mutta luulisi sen olevan mahdollista. Ristiinnaulitseminen tapahtui pääsiäisenä—varsinaisena pääsiäispäivänä! Pyhä Henki saapui helluntaina ja alkoi etsiä pelastuksen ensihedelmiä. Jos 120 ope-
tuslasta ei olisi kokoontunut viettämään tätä vuotuista sapattia—tätä koolle kutsuttua pyhää kokousta—olisivatko he voineet vastaanottaa siunatun Pyhän Hengen lahjan? Jeesus käski meitä useaan kertaan valvomaan ja odottamaan hänen toista tulemistaan! Olisiko mahdollista, että jos emme vietä pasuunan soiton päivää, kuten alkuseurakunta vietti helluntaita, että emme olisi valmiita kohtaamaan häntä? En sano ehdottomasti—emme voi tietää varmasti—mutta asetan kysymyksen: olisiko tämä mahdollista? Kuljetaan kaiken varalta nöyrästi ja kuuliaisesti valon tietä.

Pasuunansoiton päivä on ilon päivä—ja koska se on viikoittainen sapatti, se on pyhitetty Herralle (Nehemian kirja 8:2, 9-12).

SOVITUSPÄIVÄ, PAASTO

Lue seuraavaksi 3 Mooseksen kirjasta 23:26–27, 31–32: ”Ja Herra puhui ... sanoen: Tämän seitsemännen kuun kymmenentenä päivänä on sovituspäivä; pitäkää silloin pyhä kokous, kurittakaa itseänne paastolla ... Älkää silloin yhtäkään askareta toimittako. Se olkoon teille *ikuinen* säädös sukupolvesta sukupolveen, missä asuttekin. Se on oleva teille levon (*sapatti*, alkuperäistekstissä) päivä, kurittakaa itseänne paastolla. Kuukauden yhdeksäntenä päivänä illalla, *illasta iltaan*, pitäkää *tämä sapatti*.” Ihmeellinen

salaisuus! Jumalan yhteyteen saapuminen! Vihdoin ihminen Luojansa kanssa!

Sovituspäivän symbolismia kuvataan 3 Mooseksen kirjan 16 luvun jakeissa 29 ja 31, niissä mainitaan, että se säädettiin pyhäksi sapatiksi, ikuiseksi säädökseksi: ”Tämä olkoon teille ikuinen säädös: seitsemännessä kuussa, kuukauden kymmenentenä päivänä, kurittakaa itseänne paastolla älkääkä yhtäkään askaretta toimittako, älköön maassa syntynyt älköönkä muukalainen, joka asuu teidän keskellänne... Se olkoon teille levon (*sapatti*, alkuperäistekstissä) päivä, kurittakaa silloin itseänne paastolla; se olkoon ikuinen säädös.”

Huomaa myös 3 Mooseksen kirjan 23:32 ilmaus ”illasta iltaan, pitäkää tämä sapatti.” Jokainen sapatinviettäjä tuntee tämän ilmauksen, koska siinä osoitetaan sapatin alkavan auriongonlaskusta. Jos uskomme tämän asian, niin miksi emme viettäisi jakeen sapattia—sovituspäivän suurta sapattia, joka säädettiin ikuisesti? Jos käytämme tätä jaetta sapatin alkuajan kohdan todisteena, mutta kieltäydymme sitten viettämästä sen kuvaamaa sapattijuhlaa, emme toimi johdonmukaisesti.

SOVITUSPÄIVÄN MERKITYS

Sovituspäivä kuvaa Kristuksen toisen tulemuksen jälkeistä, suurta ja ihmeellistä tapahtumaa, josta maailma ei ole tietoinen, koska se ei ole ymmärtänyt Herralle pyhitettyjen vuotuisten sapatien todellista merkitystä. Se ei ole jatkuvasti muistuttanut itseään niiden välityksellä Jumalan lunastussuunnitelmasta!

Päivän merkitys käy ilmi 3 Mooseksen kirjan 16 luvussa kuvattujen sovituspäivän symbolismien kautta, samalla tapaa kuin ristiinnaulitsemisen tapahtumat.

Jae 5—”Ja hän [Aaron, ylipappi] ottakoon israelilaisten seurakunnalta kaksi kaurista (oikeammin: urospuolista vuohta) syntiuhriksi...”

Jae 6—Ylipappi uhraa syntiuhrin ja toimittaa sovituksen ITSELLENSÄ ja perheellensä.

Jakeet 7 ja 8—”Sitten hän ottakoon ne kaksi kaurista (vuohta) ja asettakoon ne Herran eteen ilmestysmajan ovelle. Ja Aaron heittäköön arpaa niistä kahdesta kauriista (vuohesta): toisen arvan HERRALLE ja toisen *Asaselille*.

Tästä löytyy monta tulkintaa—sitä ei ole ymmärretty—pysähdymme siksi tarkastelemaan aihetta yksityiskohtaisesti. Työnnetään sivuun kaikki aikaisemmat käsitykset ja tarkastellaan aihetta ennakkoluuloitta. Koetellaan kaikki. Etsitään totuutta!

Avinasemassa on *Asasel*. Tätä sanaa ei käytetä muualla Vanhassa testamentissa. *Comprehensive Commentary* sanoo: ”Spencer, kuten vanhimmat heprealaiset ja kristityt, käsittää, että *Asasel* on paholainen, ja samoin Rosen ... tämä sana käännetään myös ”syntipukiksi”, vuoheksi, *joka lähti pois*.” *One Volume Commentaryn* mukaan: ”A.V:ssa käytetty ’karkuripukki’ ei ole käänнос.” Se on pelkästään kielenkääntäjien *tulkinta* sanan oletetusta merkityksestä.

Englannin kielessä käytetty sana *scapegoat* tarkoittaa ”sijaiskärsijää.” Mutta *scapegoat* on englanninkielinen sana, eikä heprean kielen *Asaselin* oikea käänнос eikä vastaa *Asaselin* oikeaa merkitystä. *One Volume Commentary* jatkaa: ”*Asasel*—nimen ymmärretään kuuluvan pahantahtoiselle demonille.”

KRISTUSTA JA SAATANAA KUVAAAMASSA

Nämä kaksi vuolta olivat tietenkin symboleja. Huomaa, että oli tähteellistä määrittää arvan avulla, kumpi vuohi edusti Kristusta ja kumpi *Asasel*ia. Joidenkin mielestä KUMPIKIN vuohi oli kelvollinen tähän, mutta tällaista ei löydy Raamatusta. Ei lähdetä olettamaan mitään. ”Arvanheitossa” vedottiin juhlallisesti Jumalaan kyseenalaisen asian selvittämiseksi. Se oli pyhä uskonnollinen toimitus. Jumala toimi sen kautta ylikuonnollisesti. Tämän vuoksi lottous ja uhkapelit ovat paholaisesta—ja itse asiassa Jumalan pyhän toimituksen rienaamista.

Huomaa, että ihmiset eivät tienneet, kumpi vuohi edusti Kristusta. Heidän piti pyytää apua Jumalalta! ”Toisen arvan Herralle ja toisen *Asaselille*.” Yksi arpa oli Herraa varten—se symboloi Kristusta—toinen arpa ei ollut kuitenkaan Herralle, se ei edustanut Kristusta vaan *Asasel*ia—saatanaa! Tästä tiedämme, että *Asasel* on Herran henkilön nimi, jota kuvataan Herran vastakohtana! Vastakkaisena—toisen arvan Herralle ja toisen *Asaselille*.

Arvan avulla Jumalan Kristusta edustamaan valittu vuohi teurastettiin—sitä edustavan Kristuksen lailla. Jumalan valitsemaa

Asaselia symboloivaa vuohta ei teurastettu, vaan se ajettiin elävänä autioon erämaahan. Se ei ollut ylösnoussutta Kristusta edustava vuohi, koska se ei kuollut. Autio erämaa, johon vuohi ajettiin, ei voi kuvata Kristuksen nousemaa taivasta, kuten kohta tulemme todistamaan. Taivas ei ole asumaton eikä erämaan kaltainen.

Sen jälkeen kun Jumala oli päättänyt, kumpi vuohi edusti Kristusta ja kumpi Asaselia, ylipappi (jakeessa¹¹) teurasti syntiuhrimullikan omasta puolestaan, otti sitten tuliset hiilet alttarilta ja hyvänhajuisten suitsukkeiden ja vei ne kaikkeinpyhimpään ja pirskontti mullikan verta laintaulut sisältävän armoistuimen etupuolelle, joka kuvaa Jumalan valtaistuinta. Ylipapin tuli toimia näin puhdistautuakseen jumalanpalvelusta varten ja edustaakseen Ylimmäistä Pappia, Kristusta. Edustaessaan Kristusta hänen ei tarvinnut enää puhdistautua, koska Kristuksen, Ylimmäisen Pappimme, ei tarvitse puhdistautua häntä edustavan papin lailla.

Nyt leeviläinen ylipappi oli valmis jumalanpalvelusta varten.

Seuraavaksi teurastettiin Jumalan valitsema Kristuksen syntiuhria edustava vuohi. Tämä vuohi kantoi ihmisten synnit, kuten Kristus kantoi ristinkuolemallaan ihmiskunnan synnit. Mutta Kristus nousi kuolleista Jumalan valtaistuimelle taivaaseen.

Kuka symboloi leeviläisten toimittamassa seremoniassa tästä lähtien ylösnoussutta taivaaseen mennyttä Kristusta? Jotkut sanovat Asaselin edustavan häntä. Tarkastellaan asiaa tarkemmin.

Miksi kutsutaan nyt ylösnoussutta Kristusta, joka on nyt Jumalan valtaistuimen oikealla puolella (1 Pietarin kirja 3:22)? Ylimmäiseksi papiksemme! Mikä kuvaa Jumalan valtaistuinta maan päällä? Autio erämaako? Ei! Sinne meni elävä vuohi!

Jumalan valtaistuinta maan päällä kuvaa kaikkeinpyhin. Kristuksen kuoltua hän astui taivaalliselle armoistuimelle toimimaan ylipappina puolestamme. ”Esiripun sisäpuolelle asti, jonne Jeesus edelläjuoksijana meidän puolestamme on mennyt, tultuaan ylimmäiseksi papiksi Melkisedekin järjestyksen mukaan, iankaikkisesti” (Kirje heprealaisille 6:19–20).

Kuka symboloi leeviläisessä sovituspäivän juhlatöimituksessa ylösnoussutta Kristusta, ylintä pappiamme, joka astui

esiripun sisäpuolelle Jumalan valtaistuimelle taivaaseen? Teurastettu vuohi edusti kuollutta Kristusta. Kuollut Kristus ei voi olla ylimmäinen pappimme, koska leeviläistä pappeutta ylipappeineen ei lakkautettu ennen Kristuksen kuoleista nousemista ja taivaaseen astumista ylimmäiseksi papiksi Melkisedekin järjestyksen mukaan. Ylösnoussesta Kristuksesta tuli Ylimmäinen Pappi. KUKA edusti häntä ikuisiksi pyhäpäiväksi tarkoitetussa väliaikaisessa leeviläisessä vuotuisessa juhlatoitimuksessa? Lapsikin näkee, että leeviläinen ylipappi edusti ylösnoussutta Kristusta, ei Asaselia symboloiva vuohi!

YLIPAPPI—KUVAA KRISTUSTA

Kuka astui teurastetun vuohen kuoltua esiripun sisälle ja vei sen veren Jumalan valtaistuimen symbolin eteen?

3 Mooseksen kirja 16:15–16—”Sitten hän [ylipappi] teurastakoon kansan syntiuhrikauriin (vuohen)(ihmisten puolesta, puuttuu suomen käännöksestä) ja [nyt ylipappi itse kuvaten ylösnoussutta Kristusta] vieköön sen verta esiripun sisäpuolelle ... pirskoittakoon sitä armoistuimelle ja armoistuimen eteen. Ja näin hän toimittakoon pyhäkölle sovituksen ...”

Ja niin ylipappi toimitti veren esiripun sisälle armoistuimelle, mikä kuvaa, kuinka ylösnoussut Kristus toimittaa vuodatetun verensä esiripun sisään kaikkien ihmisten puolesta, lopulliseksi uhriksi Jumalan valtaistuinsaliin taivaassa, jossa hän toimii ylimpänä pappinamme. Lapsikin voi ymmärtää tämän kuvauksen merkityksen.

Teurastettu vuohi symboloi ristiinnaulittua Jeesusta. Ylipappi, joka vie teurastetun vuohen veren esiripun sisään kaikkeinpyhimpään Jumalan valtaistuinta kuvaavalle armoistuimelle, esittää ylösnoussutta Kristusta ja hänen työtään kun hän astuu Korkeimman oikealle puolelle ylimmäksi papiksi, jossa hän toimii puolestamme. Voimmeko rehellisesti väittää, että Asaselia symboloiva vuohi kuvaa ylösnoussleen Kristuksen työtä? Viekö tämä elävä vuohi Kristuksen veren armoistuimelle esiripun sisään?

Kaikkeinpyhimpään, esiripun sisään, astunut ylipappi kuvaa Kristuksen taivaaseen palaamista. Hänen työnsä kaikkeinpyhimmässä symboloi Kristuksen 1900- vuotista työkautta, jolloin

hän tuo vuodatetun verensä taivaalliselle armoistuillemme puolestamme. Kun ylipappi astui ulos kaikkeinpyhimmästä, kuinka hän edusti Kristuksen maan päälle paluuta?

”Ja kun hän on loppuun toimittanut pyhäkön ja ilmestysmajan ja alttarin sovittamisen, *tuokoon hän sen elävän kauriin (vuohen)*. Ja Aaron laskekoon molemmat kätensä elävän kauriin (vuohen) pään päälle ja tunnustakoon siinä kaikki israelilaisten pahat teot ja kaikki heidän rikkomuksensa, olipa heillä mitä syntejä tahansa, *ja pankoon ne kauriin (vuohen) pään päälle ja lähettäköön sen*, sitä varten varatun miehen viemänä, erämaahan. Näin kauris kantakoon [Fenton: *päällänsä*] kaikki heidän pahat tekonsa *autioon seutuun*; ja kauris (vuohi) pääsettäköön erämaahan. Ja Aaron menköön ... Ja hän pesköön pyhässä paikassa ruumiinsa vedessä ... Ja se, joka päästi kauriin (vuohen) Asaselille, pesköön vaatteensa ja pesköön ruumiinsa vedessä, ja sitten hän tulkoon leiriin” (jakeet 20–26).

ASASEL—VUOHI EI KANNA SYNTEJÄMME

Selvitetään asia lopullisesti!

Onko Jumala oikeudenmukainen? Eikö Jumala olekin yhtä aikaa oikeamielinen, laupea ja armelias? Kuka on todellinen syyppä synteihimme? Paholainen on syntiemme alkuun saattaja samalla tavalla kuin Kristus on pelastuksemme alkuun saattaja. Jeesus otti viattomana sijaiskärsijänä syyimme—syntimme—päälleen. Hän oli syytön uhri. Hän rakasti meitä ja oli valmis kuolemaan puolestamme. Hän kantoi syntitaakkamme—syntimme yksinään—Jumala antaa synnit anteeksi, kun kadumme ja hyväksymme hänen uhrinsa. Onko oikeudenmukaista, jos asia jätetään tähän?

Todellinen syyppä—syntien alkuunpanija—on saatana, paholainen. Onko oikeudenmukaista, että Kristus kantaa syntitaakka, joka ei kuulu hänelle ja samaan aikaan paholainen kulkee vapaaksi seuraamuksitta? Etkö olettaisi, että JUMALAN suureen suunnitelmaan kuuluu synnin asettaminen sen päälle, jolle se kuuluu?

Huomaa seuraava ero. Kristus kantoi syyllisyytemme. Me olemme syyllisiä siitä huolimatta, että paholainen on pääsyyllinen. Oikeus vaatii, että Jumala asettaa paholaisen syyllisyyden

takaisin pahalaisen päälle—ei meidän syyllisyytemme—vaan pahalaisen syyllisyyden, koska hän johti meidät syntiin. Me olemme myös syyllisiä—Kristus kantoi meidän syyllisyytemme—mutta pahalaiselle kuuluu kaikki syyllisyys!

Huomaa vielä toinen asia. Asasel—vuohi kantaa pois anteeksiannetut synnit. Kristuksen sijaiskärsimys maksoi jo ne kokonaan, mitä viattoman vuohen teurastaminen symboloi ennen näiden syntien asettamista elävän vuohen päälle. Teurastettu vuohi maksoi kuolemallaan nämä synnit.

Paholainen on kaikkeen syntiin perisyöllinen. Voimmeko tulla Jumalan yhteyteen, niin kauan kuin tämä synnin alkuunpanija on parissamme? Eikö hänet täydy ensin ajaa pois? Eikö olekin oikeudenmukaista, että hän saa kantaa osuutensa syn-teihimme? Onko oikeudenmukaista, jos Kristus kantaa pahalaisen syntitaakan ja meidän syntitaakkamme? Kristus otti päälleen syntimme, mutta täytyykö hänen kantaa niitä jatkuvasti? Eikö synnit pidä pyyhkiä pois sekä meistä että myös Jumalan läheisyydestä?

Ensimmäisen vuohen teurastaminen ja sen veren pirsrottaminen mahdollisti suhteen Jumalaan, viattoman uhrin kautta. Kun toinen vuohi lähetetään matkaan synnit selässään, ensimmäisen vuohen avulla tapahtunut syntien sovitustyön vaikutus jatkuu ja kaikki sovitetut synnit poistetaan Jumalan läheisyydestä!

SAATANA ON SYYTTÄJÄ

Saatana on veljienme syyttäjä. Hän pystyy vaikuttamaan ihmisiin syntien välityksellä. Kun Kristus ottaa syntimme päällemme ja saatanan aikaansaamat synnit asetetaan takaisin hänen päälleen, hän ei enää ulotu meihin eikä voi enää syyttää meitä!

Ensimmäisen vuohen (Kristuksen) veren hyväksyminen symboloi täydellistä anteeksiantamusta sekä Israelin syntien anteeksiantoa, samoin Asaselin päälle asetetut synnit ja hänen poislähettämisenä symboloi täydellistä syntien poistamista—vapautusta sovituksen kautta vastustajan vallasta.

Ensimmäinen syytön uhri sovitti meidät Jumalan kanssa, muttei tuonut vielä lopullista oikeutta.

Toisen, elävän vuohen poisajo tuo toteen lopullisen sovituksen, kun synnit asetetaan takaisin niiden alkuunpanijan päälle, kun synnit ja niiden alkuunpanija poistetaan lopullisesti Jumalan ja hänen omiensa luota—näin ihmiset vapautuvat lopullisesti saatanan vallasta.

Websterin—sanakirjan mukaan englanninkielinen ”atone-ment”, sovitus, tarkoittaa ”set at one”, eli yhdeksi asettamista. Se kuvaa yhteen liittymistä—yhdeksi muotoutumista. Emme voi muotoutua täydellisesti yhdeksi, emmekä yhdistyä Jumalan kanssa, ennen kuin tapahtumat saatetaan päätökseen.

Huomaa, että kun Aaron oli asettanut molemmat kätensä elävän Asasel—vuohen päälle, hänen piti peseytyä ja puhdistautua ihmisten pariin astumista. Vuolta varten varatun miehen täytyi myös pestä vaatteensa ja peseytyä vietyään Asaelin pois ennen ihmisten pariin astumista. Symbolismista käy ilmi, että he olivat paholaisen kanssa tekemisissä!

Huomaa, ettei anteeksiannettujen syntien elävän vuohen päälle asettaminen tapahdu ennen kuin ylipappi palaa esiripun takaa kaikkeinpyhimmästä—eli se tapahtuu vasta Kristuksen toisen tulemisen jälkeen, kun hän palaa maan päälle!

Jos elävä vuohi edustaisi ylösnoussutta Kristusta, Kristuksen ristillä kantamat synnit asetettaisiin jonkun toisen käsien kautta takaisin Kristuksen päälle ylösnousemuksen jälkeen. Onko tässä järkeä? Onko johdonmukaista, että Asasel—vuohi edustaisi Kristusta? Ei ole. Yksinkertainen, selvä merkitys sen sijaan sopii joka otteeseen ja on johdonmukainen. Ensimmäinen vuohi edustaa viatonta Jeesusta, joka kuoli syntiemme puolesta—ylipappi edustaa ylösnoussutta Kristusta menemällä esiripun sisään armoistuimelle, eli Kristuksen Jumalan valtaistuinsaliin taivaassa astumista yli 1900 vuoden ajaksi—ja ylipapin paluu asettamaan synnit elävän vuohen päälle edustaa Kristuksen paluuta, kun hän asettaa synnit lopulta syypään, paholaisen, päälle ja hänen lähettämistään autioon erämaahan—”syvyyden kaivoon”, pohjattomaan kuiluun, Ilmestyskirjan 20:3 mukaisesti.

Ilmestyskirjan 19 luvusta löytyy Kristuksen toista tulemusta kuvaava profetia. Mitä 20 luvun alussa tapahtuu?

Täsmälleen, kuten 3 Mooseksen kirjan 16 luvussa sanotaan. Paholainen lähetetään pois—tässä ”syvyyden kaivo” kuvaa autiota erämaata (Johanneksen ilmestys 18:2)—hänet lähetetään

sinne VALITUN miehen saattamana—taivaan ENKELIN saattamana. Paholaista ei surmata. Hän ei voi kuolla. Hän on elossa edelleen tuhat vuotta myöhemmin (Johanneksen ilmestys 20:7).

Eräs asia on vielä selvittämättä. Molemmat vuohet ”asetettiin Herran eteen”. Voiko saatanan asettaa Herran eteen? Jobin kirjan 1:6 ja 2:1 mukaan hän tuli ja asettui Herran eteen. Huomaa, että Asasel ajettiin pois kaikkeinpyhimmästä, joka symboloi Jumalan läsnäoloa.

Vuotuinen sovituspäivä säädettiin ikuisiksi, jotta Jumalan lapset ja hänen seurakuntansa muistaisivat lunastussuunnitelman, joka toteutuu Kristuksen palatessa, jatkuvasti.

Tämä vuotuinen pyhäpäivä löytyy myös Uudesta testamentista. Apostolien tekojen 27:9 kuvaa Paavalin vaarallista merimatkaa Roomaan, ”ja purjehtiminen jo oli vaarallista, sillä *paastonaiakin oli jo ohi...*” King James—Raamatun marginaalissa sanotaan tämän viittaavan seitsemännen kuun kymmenennen päivän sovituspäivään. Tämä päivä ei olisi voinut olla mennyt ohi kyseisenä vuonna, ellei sitä olisi vietetty ja Pyhä Henki ei olisi voinut saattaa näitä sanoja Raamattuun! Tästä saamme aiheen uskoa varmasti, että juhlapäivä oli Pyhän Hengen tunnustama ja edelleen olemassa.

4

Lehtimajanjuhla ja viimeinen suuri päivä

NYT KÄSITTELEMME KUUDETTA JUHLAA—LEHTIMAJAN-juhlaa—väliaikaisten asumusten pystyttämisen juhlaa. Huomioi juhlaa varten annetut ohjeet: ”Lehtimajanjuhlaa vietä seitsemän päivää, korjatessasi satoa (engl. käännös viljan ja viinin), puimatantereeltasi ja kuurnastasi. Ja iloitse tänä juhlanasi, sinä ja sinun poikasi ja tyttäresi ... Seitsemän päivää juhli Herran, sinun Jumalasi, kunniaksi siinä paikassa, jonka Herra valitsee; sillä Herra, sinun Jumalasi, on siunaava sinua kaikessa, minkä satona saat, ja kaikissa kättesi töissä; sentähden ole iloinen ... Mutta tyhjin käsin älköön tultako Herran kasvojen eteen; kukin tuokoon lahjana sen, minkä voi, sen siunauksen mukaan, minkä Herra, sinun Jumalasi, on sinulle antanut” (5 Mooseksen kirja 16:13–17).

Tässä käsketään viettää lehtimajanjuhlaa seitsemän päivän ajan Jumalan pyhän kalenterin seitsemännen kuun 15 päivästä alkaen. Huomaa 3 Mooseksen kirjan 23:33–35: ”Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: Puhu israelilaisille ja sano: Tämän seitsemännen kuun viidentenätoista päivänä on lehtimajanjuhla Herran kunniaksi; se kestää seitsemän päivää. Ensimmäisenä päivänä pidettäköön pyhä kokous; älkää silloin yhtäkään arkiaskareta toimittako.”

Ensimmäisenä juhlapäivänä oli pyhä kokous—asetettu kokoonkutsuminen, jolloin työntekoa ei sallittu. ”Ja *pitäkää iloa* seitsemän päivää Herran, Jumalanne edessä ... Se olkoon teille *ikuinen* säädös

sukupolvesta sukupolveen; viettäkää se seitsemännessä kuussa” (jakeet 40–41).

Huomaa, että juhla säädettiin ikuiseksi.

Tässä kuvataan Jumalan suunnitelman loppuhuipentumaa: Kun Kristus on kuollut syntiemme puolesta ja lunastanut ihmiskunnan—kun hän on lähettänyt Pyhän Hengen ja poiminut nimessään ihmiset, joista tulee kuninkaita ja pappeja tuhannen vuoden ajanjaksolle—kun loistokas toinen tulemus on tapahtunut—kun hän palauttaa lunastetut ihmiset Jumalan yhteyteen asettamalla kaikki synnit syntien alkuunpanijan, saatanan, päälle ja saattaa hänet pois synteineen Jumalan ja Jumalan omien luota ja tekee meidät yhdeksi, liittää meidät vihdoin yhteen—vasta sitten lopulliset tapahtumat voivat alkaa: ”Karitsan häät”, varsinaisen uuden liiton solmiminen, Jumalan valtakunnan maan päälle tuleminen ja suuren sadon tuhatvuotinen korjaaminen.

Tämä juhla-aika kuvaa tuhatvuotista valtakuntaa!

KUVAA TUHATVUOTISTA VALTAKUNTA

Jumala valitsi muinaisen Israelin vuotuiset kylvöajat sielujen hengellistä korjaamista kuvaamaan. Pyhässä Maassa saadaan kaksi vuotuista satoa. Ensimmäinen on kevään viljasato. Jälkimmäinen on varsinainen pääsadonkorjuu.

Huomaa, että lehtimajanjuhla sijoittuu vuoden loppuun (2 Mooseksen kirja 34:22). Tässä jakeessa lehtimajanjuhlaa nimitetään ”korjuujuhlaksi”. Sadonkorjuu päättyi alkusyksyllä. Kun helluntai kuvaa aikaisempaa sadonkorjuuta—seurakunnan korjaamista—korjuujuhla, lehtimajanjuhla, kuvaa puolestaan syksyn sadonkorjuuta—sielujen suurta sadonkorjuuta tuhatvuotisen valtakunnan aikana!

Tänään ei ole *ainoa* pelastuksen päivä. Tänään on pelastuksen päivä Jesaja 49 luvun jakeessa 8 sanoo (engl. käännös, *a day of salvation*). Alkuperäisen kreikankielisen tekstin mukaan Paavalin 2 Korinttolaiskirjeen 6:2 kuuluisi kuulua englannin kielellä ”*a day of salvation*, pelastuksen päivä, eikä ”*the day of salvation*”, ei se pelastuksen päivä.

Tarkastellaan asiaa vielä syvemmin Sakarjan kirjasta. Sen 12 ja 13 luvuissa kuvataan Kristuksen paluuta ja maailman lunastuksen

alkuun saattamista. Tässä pasuunansoiton päivän ja sovituspäivän merkitykset käyvät selvästi esille.

Luvussa 14 saavumme tuhatvuotisen valtakunnan ajanjaksoon. ”Herra on oleva koko maan kuningas. Sinä päivänä on Herra oleva yksi ja hänen nimensä yksi ... eikä vihitä sitä enää tuhon omaksi, ja Jerusalem on oleva asuttu, oleva turvassa” (jakeet 9,11). Tänä aikana ”elävät vedet”—pelastus, Pyhä Henki—”virtaavat Jerusalemistä” (jae 8). ”Vesien” tarkoitetaan virtaavan sekä kirjaimellisesti että kuvainnollisesti. Jumala kuvaa hengellistä suunnitelmaansa usein materiaalisten tapahtumien välityksellä.

Mitä tapahtuu päivänä, jona maa on turvallisesti asutettu ja kun Pyhä Henki vuodatetaan kaiken kuolevaisen lihan päälle? ”Mutta kaikki niiden pakanakansain tähteet, jotka ovat hyökänneet Jerusalemiä vastaan, käyvät *vuosi vuodelta* sinne ylös kumartaen rukoilemaan kuningasta, Herraa Sebaotia, *ja viettämään lehtimajanjuhlaa*” (jae 16).

PAKANAT PAKOTETAAN VIETTÄMÄÄN LEHTIMAJANJUHLAA

Huomaa Sakarjan 14 luvun jae 16. Kun Kristus palaa, kansat—kuolevaiset pakanakansat, jotka eivät ole vielä vastaanottaneet pelastusta—tulevat Jerusalemiin viettämään lehtimajanjuhlaa! Kuinka he saattaisivat viettää juhlaa, jos se olisi lakkautettu ristillä? He voivat viettää juhlaa vain siinä tapauksessa, että se oli säädetty ikuisiksi.

Mitä tapahtuu, jos ne kieltäytyvät tottelemasta Jumalaa? ”Ja mitkä maan sukukunnista eivät käy ylös Jerusalemiin kumartaen rukoilemaan kuningasta, Herraa Sebaotia, niille ei tule sadetta” (jae 17). Kovaa puhetta!

Kansojen on pakko viettää vuodesta toiseen lehtimajanjuhlaa, kun Kristus hallitsee rautavaltikalla!

Entä jos kansat eivät edelleenkään tottele? ”Vaan heitä on kohtaava se vitsaus, millä Herra rankaisee niitä pakanakansoja”—toiset pakanakansat vasta alkavat oppia, mikä pelastussuunnitelma oikein on—”jotka eivät tule sinne ylös viettämään lehtimajanjuhlaa. Tämä on oleva ... synnin palkka ja kaikkien niiden pakanakansojen synnin palkka, jotka eivät käy sinne ylös viettämään lehtimajanjuhlaa” (jakeet 18,19).

Pelastuksen saadakseen jopa pakanoiden täytyy viettää tätä juhlaa. Se säädettiin ikuisiksi!

Sapatin vieton todisteena käytetään yleisesti Jesajan kirjan jaetta 66:23. Se osoittaa, että tuhatvuotisessa valtakunnassa tullaan viettämään sapattia. Kun luemme tämän jälkeen Sakarjan kirjan jakeen 14:16, joka osoittaa, että tuhatvuotisessa valtakunnassa vietetään myös lehtimajanjuhlaa, alammeko johdonmukaisesti viettää myös tätä juhlaa?

Voimmeko valmistua Jumalan lapsiksi—kuninkaiksi ja papeiksi—ja hallita Kristuksen kanssa hänen valtaistuimellaan, jos kieltäydymme viettämästä näitä juhlia tänään? Huomaa, kuinka Kristus vietti lehtimajanjuhlaa. Apostoli Johannes omisti kokonaisen evankeliumin luvun—sen seitsemännen luvun—kuvataksaan Jeesuksen viimeisen toimintavuoden lehtimajanjuhlan aikaisia lausumia ja tekoja.

MIKSI LEHTIMAJANJUHLA—NIMI

Tuhatvuotisen valtakunnan aikana Jumalan valtakunta, johon me synnymme, hallitsee Pyhän Hengen siittämiä kuolevaisista ihmisistä koostuvia kansoja. Nämä biljoonat kuolevaiset tuhatvuotisen valtakunnan aikana elävät ihmiset ovat Jumalan valtakunnan perillisiä. He eivät voi periä sitä kuolevaisessa ruumiissa ollessaan, sillä eivät ”liha ja veri voi periä Jumalan valtakuntaa” (1 Kirje korinttilaisille 15:50). ”Teidän täytyy syntyä uudesti” —”Hengestä”—periäksenne valtakunnan, sanoi Jeesus.

Muista, että Aabraham, Iisak ja Jaakob olivat pelkäänsään perillisiä eläessään maan päällä (Kirja heprealaisille 11:9). Perillisinä he asuivat asumuksissa, tai lehtimajoissa, matkalla luvattuun maahan. Tällaiset väliaikaiset asumukset kuvasivat, etteivät he olleet vielä saaneet perintöä. Lehtimajanjuhlan säädöksestä luemme: ”Seitsemän päivää asukaa lehtimajoissa ... että teidän jälkeläisenne tietäisivät, kuinka minä annoin israelilaisten asua lehtimajoissa, kun vein heidät pois Egyptin maasta ...” (3 Mooseksen kirja 23:42–43). Ennen luvattuun maahan asettumista israelilaiset elivät erämaassa lehtimajoissa. Nämä lehtimajat muistuttavat, että olemme pelkäänsään perillisiä. Jopa tuhatvuotisen valtakunnan aikana, jolloin Jumalan valtakunta hallitsee kuolevaisista ihmisistä koostuvia kansoja,

sen kansalaiset ovat pelkästään valtakunnan *perillisiä*. Heidän täytyy voittaa itsensä, opiskella ja viisastua periäkseen annetut lupaukset.

Kuva on verraton. Jumala sanoo Efraimista (joka kuvaa koko Israelia): ”Minä saatan vielä sinut asumaan teltoissa niinkuin juhlapäivinä” (Hoosean kirja 12:9). Erämaassa oleva Israel kuvaa koettelemuksien ja vaikeuksien kautta perinnön saavia ihmisiä. He kulkivat ja vaelsivat odottaen luvattua pelastusta.

Lehtimajanjuhla kumoo niiden lahkojen väittämän, joidenka mukaan kuolevaiset ihmiset jäävät verestä ja lihasta koostuviksi tuhatvuotisen valtakunnan ajanjaksolla. Tämä juhla kohdistaa katsemme ikuisen perintöön.

Kun Jeesus on koonnut seurakunnan ja istuu valtaistuimelleen sen kanssa hallitsemaan, hän kerää kansat eteensä ja sanoo: ”Omistakaa se valtakunta” (Evankeliumi Matteuksen mukaan 25:34).

VIELÄ YKSI JUHLA!

Huomasitko, että lehtimajanjuhla oli kuudes juhla? Jäljellä on vielä yksi—seitsemäs juhla!

Lehtimajanjuhla kestää seitsemän päivää—se kuvaa tuhatvuotista aikakautta. Jumalalle numero seitsemän kuvaa täydellisyyttä. Juhlia täytyy olla seitsemän. Katsotaan, missä tämä seitsemäs juhla mainitaan: ”Tämän seitsemännen kuun viidentenätoista päivänä on lehtimajanjuhla Herran kunniaksi; se kestää seitsemän päivää ... Kahdeksantena päivänä olkoon teillä pyhä kokous ... se on juhlakokous, älkää silloin yhtäkään arkiaskareta toimittako” (3 Mooseksen kirja 23:34,36).

Tämä kahdeksas päivä on erillinen juhlapäivä ja sitä kutsutaan juhlan ”*viimeiseksi päiväksi*”, ”*viimeiseksi, suureksi päiväksi*” (Evankeliumi Johanneksen mukaan 7:37).

Mitä tämä viimeinen pyhäpäivä kuvaa?

Huomaa, mistä aiheesta Jeesus tänä juhlapäivänä julisti: ”Jos joku janoaa, niin tulkoon minun tyköni ja juokoon ... hänen sisimmästään on, niinkuin Raamattu sanoo, juokseva elävän veden virrat. Mutta sen hän sanoi Hengestä, joka niiden piti saaman, jotka uskoivat häneen” (Evankeliumi Johanneksen mukaan 7:37–39).

Tämä on Jeesuksen viimeistä suurta päivää koskeva julistus!

Käännytään nyt Ilmestyskirjan 20 lukuun. Mitä tapahtuu tuhatvuotisen valtakunnan jälkeen? Ylösnousemus! Kuolleet seisovat Jumalan edessä. Tämä ei voi koskea tämän päivän aitoja kristittyjä, koska heidät tuodaan Kristuksen palatessa Jumalan tuomioistuimen eteen. Se ei voi viitata myöskään tuhatvuotisen valtakunnan aikana parannuksen tehneisiin, koska he perivät valtakunnan tuhannen vuoden ajanjaksolla ihmiselämän päättyessä. Näiden ylösnousseiden ihmisten täytyy olla niitä, jotka kuolivat aikoinaan tietämättöminä Jumalasta! Heitä ei herätetä eloon ennen kuin ne tuhat vuotta kuluvat loppuun (Johanneksen ilmestys 20:5).

TUOMIOPÄIVÄN KUVAUS

Tämä on se Matteuksen evankeliumin jakeessa 10:5 mainittu tuomiopäivä. Tänä päivänä tietämättöminä kuolleille pakanoille tarjotaan pelastusta. Hesekielin kirjan 16:53–55 esittää asian varsin selkeästi. Jopa synteihinsä kuolleilla israelilaisilla on *ensimmäinen* mahdollisuus ymmärtää Jumalan totuus ja hänen elämäntapansa (Hesekielin kirja 37). Profeetta Hesekiel kirjasi, että Jumala antaisi herätetyille henkensä (jae 14). Tämä on juuri se Jeesuksen vuoden 30 jKr. viimeisen suuren päivän juhlan saarnassa mainitsema pelastus.

Tämä heti seitsenpäiväistä lehtimajanjuhlaa seuraava kahdeksas juhlapäivä kuvaa lunastussuunnitelman loppuun saatamista. Sen tapahtumat toteutuvat juuri ennen uutta taivasta ja uutta maata. Kaikki ihmiset—vanhemmat ja lapset, nuoret sekä vanhat—herätetään kuolleista.

Huomaa, että nyt avataan ”elämän kirja”—joka symboloi pelastusta (Johanneksen ilmestys 20:12). Ilmestyskirjasta löytyy viimeinen ”tuomiopäivän” kuvaus, kun nykyinen fyysinen taivas ja maa katoavat—ja uskolliset saavat Kristuksen valtaistuimen edessä ikuisen palkkion. Pahat—tottelemattomat—katoavat tulijärveen!

Mahtava suunnitelma! Kaikki saavat yhtäläisen mahdollisuuden. Lue vielä lopuksi 3 Mooseksen kirjan jakeet 23:37–38, jossa näiden vuotuisten pyhäpäivien kuvauksen jälkeen sanotaan: ”Nämä ovat Herran juhla-ajat, joiksi teidän on kuuluttettava

pyhät kokoukset ... ja sitäpaitsi Herran sapatit ...” Meidän tulee sitten viettää näitä *ja sitä paitsi*, lisäksi, Herran sapatia.

SUNNUNTAI on nykyisten kirkossakävijöiden lepopäivä, mutta sapatit on HERRAN päivä.

Joulu, uusi vuosi, (pakanallinen) pääsiäinen ja monet muut juhlapäivät ovat pakanallista alkuperää, mutta nämä seitsemän vuotuista pyhäpäivää ovat Jumalan pyhiä! Jätetään maalliset pakanalliset juhlat taakse ja vietetään sen sijaan Jumalan todellisia pyhäpäiviä. (Kalenterin löydät sivuilta xx-xx).

JUHLATIETOA

Monen lukijat eivät varmaan tunne ketään Jumalan pyhäpäivän viettäjiä. Saat ihmetellä, mistä heitä löytyy. Jos olet asiasta kiinnostunut, saat vastauksen.

Jumalan Filadelfian seurakunnassa on harjaantuneita, virkaan nimitettyjä pastoreita eri puolilla Yhdysvaltoja ja Kanadaa sekä eri puolilla maailmaa. He ottavat halutessasi yhteyttä, vastaavat Raamattua koskeviin kysymyksiisi sekä voivat tehdä kotikäyntejä.

Kukaan ei kuitenkaan ota sinuun yhteyttä, ellet erikseen sitä pyydä. Jos kuitenkin omasta tahdostasi haluat lisätietoa Jumalan juhlista ja niiden viettopaikoista, ota välittömästi yhteyttä.

Jumalan vuotuiset pyhäpäivät

rooma- lai-nen vuosi	pyhän vuo- den ensim- mäinen päivä	pääsi-äinen	happamatto- man leivän päivät	helluntai
	<i>1. Nisan (tai Abib)</i>	<i>14. Nisan</i>	<i>15.-21. Nisan</i>	<i>Sivan</i>
2015	21. maaliskuuta	3. huhtikuuta	4.-10. huhti- kuuta	24. tou- kokuuta
2016	9. huhtikuuta	22. huhtikuuta	23.-29. huhti- kuuta	12. kes- äkuuta
2017	28. maaliskuuta	10. huhtikuuta	11.-17. huhti- kuuta	4. kes- äkuuta
2018	17. maaliskuuta	30. maal- iskuuta	31. maal- iskuuta - 6. huhtikuuta	20. tou- kokuuta
2019	6. huhtikuuta	19. huhtikuuta	20.-26. huhti- kuuta	9. kes- äkuuta
2020	26. maaliskuuta	8. huhtikuuta	9.-15. huhti- kuuta	31. tou- kokuuta
2021	14. maaliskuuta	27. maal- iskuuta	28. maal- iskuuta - 3. huhtikuuta	16. tou- kokuuta

Huomaa

PÄÄSIÄISTÄ vietetään edellisenä iltana auringonlaskun jälkeen.

Esimerkiksi vuonna 2015 pääsiäistä vietetään huhtikuun 2 päivän iltana.

pasuunan- soiton päivä	sovituspäivä	lehtimajanjuhla	viimeinen suuri päivä
<i>1. Tishri</i>	<i>10. Tishri</i>	<i>15.-21. Tishri</i>	<i>22. Tishri</i>
14. syyskuuta	23. syyskuuta	28. syyskuuta - 4. loka	5. lokakuuta
3. lokakuuta	12. lokakuuta	17.-23. lokakuuta	24. lokakuuta
21. syyskuuta	30. syyskuuta	5.-11. lokakuuta	12. lokakuuta
10. syyskuuta	19. syyskuuta	24.-30. syyskuuta	1. lokakuuta
30. syyskuuta	9. lokakuuta	14.-20. lokakuuta	21. lokakuuta
19. syyskuuta	28. syyskuuta	3.-9. lokakuuta	10. lokakuuta
7. syyskuuta	16. syyskuuta	21.-27. syyskuuta	28. syyskuuta

HELLUNTAI (kreikan kielellä tarkoittaa ”viidettäkymmenettä”) laskeminen aloitetaan heilutuslyhteen uhrauspäivästä happamattoman leivän jaksolla. Se on aina sunnuntai ja kolmannessa Sivan-kuussa.

YHTEYSTIEDOT

**Voit tilata kirjallisuutta tai ottaa yhteyttä
Philadelphia Church of God -seurakunnan pastoreihin:**

Verkkosivu: www.pcog.org

E-mail: letters@pcog.org

KAIKKIEN ALUEIDEN OSOITETIEDOT

Yhdysvallat: Philadelphia Church of God,
P.O. Box 3700, Edmond, OK 73083

Kanada: Philadelphia Church of God,
P.O. Box 400, Campbellville, ON L0P 1B0

Karibian saaret: Philadelphia Church of God,
P.O. Box 2237, Chaguanas, Trinidad, W.I.

Iso-Britannia, Eurooppa and Lähi-itä:
Philadelphia Church of God, P.O. Box 16945,
Henley-in-Arden, B95 8BH, United Kingdom

Afrikka: Philadelphia Church of God, Postnet Box 219,
Private Bag X10010, Edenvale, 1610, South Africa

Australia, Tyynenmeren saaret, Intia ja Sri Lanka:
Philadelphia Church of God, P.O. Box 293,
Archerfield, QLD 4108, Australia

Uusi-Seelanti: Philadelphia Church of God,
P.O. Box 6088, Glenview, Hamilton 3246

Filippiinit: Philadelphia Church of God, P.O. Box 52143,
Angeles City Post Office, 2009 Pampanga

Etelä- Amerikka: Philadelphia Church of God,
Attn: Spanish Department, P.O. Box 3700,
Edmond, OK 73083, United States

FINNISH—Pagan Holidays or God's Holy Days—Which?